

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

07

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (θησαυρός πρακτικής θεολογίας)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ (εσχατολογική μελέτη)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεσις Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Α.Τ.)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
- 17Α. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
- 17Β. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Συντρίβοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΑ (συνέχεια των βιβλίων 17Α και 17Β)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΙΕΡΑΤΕΙΟΥ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (η ημέρα του Κυρίου)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ (η Θεότητα του Ιησού Χριστού)
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «ΨΑΛΤΕ ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 670 ύμνοι)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - Τραγούδια, Ύμνοι, Κάλαντα (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ/ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ & ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖωοΦΙΛΙΑ και ΖωοΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλόζωος ή Φιλάνθρωπος ;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (ερμηνευτική και τυπολογική μελέτη)
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Για επικοινωνία: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ ("ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ")
 SITE: www.AlkiviadisFiladelfos.com
 E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com # FACEBOOK: Alkiviadis Tzelepis

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Και είπεν ο Θεός,
 Ας κάμωμεν άνθρωπον
 κατ' ΕΙΚΟΝΑ ημών
 και καθ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών..
 (Γένεσις Α:26')

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 05 - 0

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

(ανάλυση στο Γένεσις Α:26)

"....Και είπεν ο Θεός, Ας κάμωμεν άνθρωπον
κατ' ΕΙΚΟΝΑ ημών, και καθ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών..."

Α' έκδοση 1996
ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 2024

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 1996

για την Ελληνική γλώσσα:

ALKIVIADIS TZELEPIS

"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS"

www.facebook.com/groups/filadelfos

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ: 01/1996

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ: 04/2003

ΑΝΑΤΥΠΩΣΕΙΣ: 2007, 2016, 2024

Επιμέλεια έκδοσης και κειμένων,
Computer, Εκτύπωση,

Μοντάζ, Βιβλιοδεσία, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τηλ. κινητό & Viber: 694 - 49 21 318

E-MAIL:

filadelfos02@hotmail.com

alkiviadistzelepis@yahoo.gr

FACEBOOK: Alkiviadis Tzelepis

SITE:

www.AlkiviadisFiladelfos.com

SKYPE: Filadelfos02

YOUTUBE (5 κανάλια):

Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2

FiladelfosTV, Filadelfos FILMS

Filadelfos Holy Bible

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή των ονομάτων
του συγγραφέα και του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 05 - 0

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	04
Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ και Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ	05
Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	08
Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ Ο ΜΟΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ	11
Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ	25
Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ ΟΜΟΙΟΙ ΜΕ ΑΥΤΟΝ	35
Κεφάλαιο ΕΚΤΟ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗΝ ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ	45
Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ ΠΟΙΑ Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΤΗ ΓΕΝΕΣΗ Γ:22 και ΙΑ: 6-7... ..	48
Κεφάλαιο ΟΓΔΟ ΕΠΙΛΟΓΟΣ – «ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ»	59

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Επικρατεί σήμερα, ανάμεσα στους σχολιαστές και στους ερμηνευτές της Αγίας Γραφής, η άποψη ότι η **ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ** που συναντάμε μέσα στις σελίδες της Βίβλου είναι αυτή, που αναφέρεται στα λόγια του Θεού προς το Διάβολο (τον όφη) και που αφορούσε τη συντριβή του Διαβόλου που θα γινόταν από τη θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά:

«...Και έχθραν θέλω στήσει αναμέσον ΣΟΥ και της ΓΥΝΑΙΚΟΣ, και αναμέσον του σπέρματός σου και του σπέρματος αυτής, αυτό (δηλ. το σπέρμα της γυναίκας) θέλει σου συντρίψει την κεφαλήν, και συ θέλεις κεντήσει την πτέρναν αυτού» (Γένεση Γ:15).

Η θαυμαστή αυτή προφητεία αναφέρεται στο Γ' κεφάλαιο της Γένεσης (πρώτο βιβλίο της Αγίας Γραφής), πλην όμως πιο μπροστά, στη Γένεση Α:26, συναντάμε τα πρώτα προφητικά λόγια του Θεού. Η λαθεμένη άποψη, ότι η πρώτη προφητεία της Γραφής αναφέρεται στη Γένεση Γ:15, οφείλεται στο γεγονός της παρερμηνείας που γίνεται στη Γένεση Α:26, σύμφωνα με την οποία: **(1)** Τον άνθρωπο δεν τον δημιούργησε ο Θεός μόνος Του, αλλά μαζί με τον Υιό Του, καθόσον χρησιμοποιείται πληθυντικός αριθμός **«Ας κάμωμεν...»**, και **(2)** Όταν λέγει ο Θεός **«Ας κάμωμεν άνθρωπον»** δεν αναφέρεται σε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, αλλά μόνο στον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ.

Με τη χάρη του Κυρίου θα δούμε με πολλή σαφήνεια και καθαρότητα, αναλύοντας και εξετάζοντας το Λόγο Θεού σε βάθος, ότι ο Θεός **ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ** δημιούργησε τον άνθρωπο και ότι στη Γένεση Α:26 αναφέρεται στη δημιουργία **ολόκληρου** του ανθρώπινου γένους και όχι μόνο του Αδάμ.

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

26. «Και είπε ο Θεός, **ΑΣ ΚΑΜΩΜΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ ΗΜΩΝ, ΚΑΘ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ΗΜΩΝ, και ας εξουσιάζη** (το αρχ. κείμενο λέγει “**αρχέτωσαν**”, δηλ. “**εξουσιάζουν**”) **επί των ιχθύων της θαλάσσης, και επί των πετεινών του ουρανού, και επί των κτηνών, και επί πάσης της γης, και επί παντός ερπετού, έρποντος επί της γης.**

27. **Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα ΕΑΥΤΟΥ, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς...»** (Γένεση Α:26-27).

Αυτή είναι η “πρώτη προφητεία” που συναντάμε μέσα στην Αγία Γραφή. Εδώ ο Θεός μας μιλά προφητικά και προνοητικά για το έργο που επρόκειτο να επιτελέσουν Εκείνος και ο Υιός Του, ο “άνθρωπος Χριστός Ιησούς”, το σπέρμα της γυναίκας, όπως αναφέρεται στο Γ:15, ο Οποίος δεν είχε γεννηθεί ακόμα και το οποίο έργο θα ήταν να γίνει ο άνθρωπος “καθ’ ομοίωση” του Θεού.

Στον κήπο της Εδέμ ο Θεός **μόνος Του** δημιούργησε τον άνθρωπο “κατ’ εικόνα” δική Του, τον δημιούργησε σαν έναν ορατό αντιπρόσωπό Του στη Γη, ο οποίος θα ήταν η κεφαλή και η πηγή της ανθρώπινης γενιάς, έχοντας πλήρη εξουσία επάνω σε ολόκληρη τη Γη, όπως του υποσχέθηκε ο Θεός (Γένεση Α:28). Τον δημιούργησε με νοημοσύνη, σκέψη, ομιλία, να στέκεται όρθιος, με ελεύθερη βούληση και θέληση και να

φανερώνει την κυριότητά του και την ανωτερότητά του επάνω σε κάθε άλλη κτίση σε όλη τη Γη.

Για τους λόγους αυτούς ο Αδάμ (ο πρώτος άνθρωπος) ήταν “**κατ’ εικόνα**”, “**ο αντιπρόσωπος**” και “**η έκφραση**” του Θεού στη Γη. Ο Αδάμ όμως, λόγω της αμαρτίας του, δηλ. της παρακοής του στην εντολή του Θεού, έπεσε από αυτή την υψηλή θέση και από τότε, ποτέ δεν είχε πλήρη εξουσία επάνω στη Γη όπως είχε πριν, του έμεινε όμως η δυνατότητα να μπορεί να ανταποκριθεί σε αυτή την άνω κλίση του Θεού.

Ο Θεός έδωσε στους δύο πρωτόπλαστους και κατ’ επέκταση και σε όλους τους μετέπειτα ανθρώπους **ΠΛΗΡΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ** επάνω σε ολόκληρη τη Γη, σε όλη Του τη δημιουργία. Όταν ο Θεός ευλόγησε τον Αδάμ και την Εύα, τους είπε: **«Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε, και γεμίσατε την γην, και ΚΥΡΙΕΥΣΑΤΕ αυτήν, και ΕΞΟΥΣΙΑΖΕΤΕ επί των ιχθύων της θαλάσσης, και επί των πετεινών του ουρανού, και επί παντός ζώου κινουμένου επί της γης»** (Γένεση Α:28).

Τους είπε “**κυριεύσατε...εξουσιάζετε**”. Όταν αργότερα παρήκουσαν στο Θεό και αμάρτησαν, τότε ο Θεός αφαίρεσε την κυριαρχική εξουσία του ανθρώπου επάνω στη Γη. Αυτό το βλέπουμε αργότερα, όταν ο Θεός ευλόγησε το Νώε και την οικογένειά του, μετά τον κατακλυσμό, τους είπε: “**Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και ΓΕΜΙΣΑΤΕ την γην...**” (Γένεση Θ:1). Βλέπουμε ότι το “**ΚΥΡΙΕΥΣΑΤΕ**” που είπε ο Θεός στον Αδάμ και την Εύα, δεν το επανέλαβε στο Νώε, παρ’ όλο που ο Νώε ήταν άνθρωπος δίκαιος και τέλειος μεταξύ των συγχρόνων του (Γένεση ς’:9), και από τότε η ζωή του ανθρώπου είναι μια μάταιη προσπάθεια να κυριαρχήσει επάνω στη Γη και να γίνει “παγκόσμιος κυρίαρχος”.

Λόγω της πτώσης του ο άνθρωπος, όχι μόνο έχασε

κατά μέρος την εικόνα του Θεού, αλλά απέτυχε και να βαδίσει κοντά σ' Αυτόν, ώστε να γίνει και κατά την ομοίωσή Του. Αλλά ο Θεός όμως έθεσε σε ενέργεια ένα τέλειο σχέδιο, με το οποίο ο άνθρωπος, **ΕΦΟΣΟΝ ΘΑ ΤΟ ΑΠΟΔΕΧΟΤΑΝ**, θα μπορούσε να επανορθώσει το σφάλμα που διέπραξε μέσα στην Εδέμ και με αυτόν τον τρόπο η αρχική πρόθεση του Θεού, που ήταν να γίνει ο άνθρωπος “κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωσή Του”, θα μπορούσε πλέον να γίνει πραγματικότητα.

Πριν ακόμα ο Αδάμ αμαρτήσει ο Θεός, δια μέσου της πρόγνωσης Του, συνέλαβε το σχέδιο της σωτηρίας και της αποκατάστασης του ανθρώπου με Αυτόν. Το σχέδιο αυτό ήταν και είναι εδραιωμένο επάνω στον Ιησού Χριστό που θα πρόσφερε τον εαυτό Του «**ιλασμό υπέρ των αμαρτιών του κόσμου**».

Μόνο ο ουράνιος Πατέρας που είναι ΑΓΑΠΗ (Α' Ιωάννου Δ:8,16) θα μπορούσε να θυσιάσει το μονογενή Υιό Του, τον Ιησού Χριστό: «**Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, δια να μη απολεσθή ΠΑΣ Ο ΠΙΣΤΕΥΩΝ** εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον. Επειδή δεν απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον, δια να κρίνη τον κόσμο, αλλά **ΔΙΑ ΝΑ ΣΩΘΗ Ο ΚΟΣΜΟΣ** δι' αυτού» (βλ. Ιωάννης Γ:16-17).

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει ότι ο Θεός:

1. **Προέβλεψε ΠΡΙΝ** από την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία, και
2. **Ενήργησε ΜΕΤΑ** την πτώση του.

Η «**πρόβλεψη**» και η «**ενέργεια**» του Θεού, είναι δύο εκδηλώσεις της θαυμαστής και άπειρης αγάπης Του για τον άνθρωπο.

Η ΠΡΟΒΛΕΨΗ – Ρωμαίους Γ:25

«...Τον οποίον (δηλ. Ιησού) ο Θεός **προέθετο** μέσον εξιλεώσεως δια της πίστεως, εν τω αίματι αυτού, προς φανέρωσιν της δικαιοσύνης αυτού, δια την άφεσιν των προγενομένων αμαρτημάτων δια της μακροθυμίας του Θεού»

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ – Α' Πέτρου Α:18-19

«...Εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών δια φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά δια του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώμου και ασπίλου, όστις (δηλ. ο Αμνός) ήτο **μεν ΠΡΟΟΡΙΣΜΕΝΟΣ** (το αρχαίο κείμενο λέγει “*προεγνωσμένου μεν...*”) προ καταβολής κόσμου, **ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ** δε εν τοις εσχάτοις καιροίς δια σας... »

Ο Θεός αγαπώντας τον αμαρτωλό άνθρωπο και μισώντας την αμαρτία, ενήργησε έτσι, ώστε η **ΑΓΑΠΗ** Του και η **ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ** Του σε μια αρμονική συνεργασία να εξεύρουν το έργο της λύτρωσης, με το οποίο η **ΑΓΙΟΤΗΤΑ** Του και η **ΔΙΚΑΙ-**

ΟΣΥΝΗ Του θα κτυπούσαν την αμαρτία, όχι επάνω στον άνθρωπο, αλλά σε κάποιον αντικαταστάτη του, σε κάποιο εξιλαστήριο Αρνίον και με αυτό τον τρόπο η **ΑΓΑΠΗ** του Θεού θα αγκάλιαζε όλους εκείνους που θα ήθελαν να επανασυνδεθούν μαζί Του, δια μέσου της **μετάνοιας** και της **πίστης** στη θυσία Εκείνου.

Αυτό το νόημα έχει και ο προφητικός Ψαλμός ΠΕ:10-11, που λέγει: **‘Έλεος και αλήθεια συναπηντήθηκαν, δικαιοσύνη και ειρήνη εφιλήθησαν, αλήθεια εκ της γης θέλει αναβλαστήσει, και δικαιοσύνη εξ ουρανού θέλει κύψει** (αρχ. κείμενο **“διέκυψε”**).

Η αγάπη του Θεού φανερώνεται επάνω στο Γολγοθά. Εκεί βλέπουμε το Θεό, **ως Θεό ΑΓΑΠΗΣ** και όχι **ως Θεό ΚΡΙΣΗΣ**, γιατί την κρίση την έριξε επάνω στον Υιό. Ο άνθρωπος έξω από το Χριστό πρέπει να φοβάται το Θεό. Ο Θεός στο Γολγοθά, δια του Κυρίου Ιησού Χριστού, προσφέρει καθαρισμό, αποκατάσταση και δικαιοσύνη, γιατί από άποψη δικαιοσύνης ο άνθρωπος είναι πνευματικά ρυπαρός. Ο προφήτης Ησαΐας στο κεφ.ΞΔ/64:6 γράφει χαρακτηριστικά: **«Πάσα η δικαιοσύνη ημών (είναι) ως ρυπαρόν ιμάτιον»** (βλέπε επίσης: Β’ Τιμόθεου Α:19 /Τίτος Γ:5 /Ρωμαίους Γ:20 /Γαλάτας Β:16 /Φιλιπ.Γ:9).

Πηγαίνοντας ο κάθε άνθρωπος στο Γολγοθά, όχι μόνο αποκαθιστά την κομμένη σχέση του με το Θεό, αλλά γίνεται και συμμέτοχος της βασιλείας και της δόξας του Ιησού Χριστού: **«...κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού, εάν συμπάσχωμεν δια να γείνωμεν και συμμέτοχοι της δόξης αυτού»** (Ρωμαίους Η:17).

Ο απόστολος Παύλος στην Εφεσίους Β:5-6 γράφει:

«...Και ενώ ήμεθα νεκροί δια τα αμαρτήματα, εξωοίκησεν ημάς μετά του Χριστού (κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι), και συνανέστησε, και συνεκάθισεν εν τοις επουρανίοις δια Ιησού Χριστού».

Ο Ιησούς Χριστός μας **“ΕΖΩΟΠΟΙΗΣΕ”, “ΣΥΝΑΝΕΣΤΗΣΕ”** και **“ΣΥΝΕΚΑΘΙΣΕ** για ένα δοξασμένο σκοπό, για να είμαστε

“εις έπαινον της δόξης της χάριτος αυτού, με την οποίαν εξαρίτωσεν ημάς δια του ηγαπημένου (αυτού), δια του οποίου έχομεν την απολύτρωσιν δια του αίματος αυτού...” (Εφεσίους Α:6-7). Αυτό ήταν το σχέδιο του Θεού για τον άνθρωπο.

◆ Στη Γένεση Α:26 ο Θεός με την πρόγνωση Του, αναφέρεται σε αυτό το μελλοντικό σχέδιο της συνεργασίας Του με τον Υιό Του, τον οποίο θα γεννούσε δια μέσου της παρθένου Μαρίας. Ο Θεός είπε **“Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ’ εικόνα ημών...”** Ο πληθυντικός **“κάμωμεν”** αναφέρεται **(1)** στον Ένα και Μοναδικό Θεό που υπάρχει, τον Πατέρα (θεία φύση), και **(2)** στον “άνθρωπο Χριστό Ιησού” (ανθρώπινη φύση), γιατί και οι δύο λαμβάνουν μέρος στο να κάνουν τον άνθρωπο “κατ’ εικόνα” και “καθ’ ομοίωση” του Θεού.

Πως γίνεται αυτό;

- Ο μεν ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ πέθανε για τις αμαρτίες του κόσμου (ως άνθρωπος, γιατί ο Θεός δεν πεθαίνει).
- Ο δε ΠΑΤΕΡΑΣ ΘΕΟΣ παράλληλα δέχτηκε αυτή τη θυσία, συγχωρώντας τον άνθρωπο.

Το ότι λέγει **“εικόνα ημών”**, (δηλαδή μία εικόνα δύο προσώπων) και όχι “εικόνες ημών”, αυτό φανερώνει ότι ο Ιησούς Χριστός θα ήταν η ορατή εικόνα του Θεού του αόρατου, όπως και πράγματι είναι, καθώς διαβάζουμε στην επιστολή προς Κολοσσαείς Α:15 **«...όστις (ο Ιησούς) είναι εικόν του Θεού του αοράτου»**. Έχουμε λοιπόν μία εικόνα του **ΘΕΟΥ** και του **ΑΝΘΡΩΠΟΥ**. Έτσι με το σχέδιο αυτό της εν Χριστώ Ιησού σωτηρίας, ο άνθρωπος γίνεται “κατ’ εικόνα Χριστού”, ο οποίος είναι η “εικόνα του Θεού” και ο αρχικός σκοπός του Θεού να κάνει τον άνθρωπο “κατ’ εικόνα Του” πραγματοποιείται. Αυτή η άποψη, παρ’ όλο που φαίνεται στην αρχή δυσνόητη, είναι η ορθή ερμηνεία στη Γένεση Α:26, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ Ο ΜΟΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

«Και είπεν ο Θεός, Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών, καθ' ομοίωσιν ημών, και ας ΕΞΟΥΣΙΑΖΟΥΝ (αρχαίο κείμενο “αρχέτωσαν”) επί των ιχθύων.... των πετεινών.... των κτηνών... κλπ.»

Σε αυτό το σημείο, ο Θεός (όταν είπε τα λόγια αυτά) δεν είχε δημιουργήσει ακόμα τον άνθρωπο και αναφερόταν σε αυτό που αποσκοπούσε να κάνει και όχι σε ότι είχε ήδη κάνει. Δεν βλέπουμε τη δημιουργία του ανθρώπου να φαίνεται, παρά μόνο πιο κάτω, στο επόμενο 27 εδάφιο, όπου λέγει **“Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα εαυτού”**. Το εδάφιο 26, δεν αναφέρεται στη δημιουργία του του πρώτου ανθρώπου, του Αδάμ, μέσα στον κήπο της Εδέμ, αλλά αναφέρεται στο ότι ο Θεός κάνει συνέχεια όλο το ανθρώπινο γένος “κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση” Αυτού.

Αυτό το γνωρίζουμε για τους παρακάτω οκτώ (8) λόγους, οι οποίοι δεν είναι μόνο αυτοί, αλλά είναι οι πλέον αντιπροσωπευτικοί:

1

“Ας κάμωμεν άνθρωπον...”

Εδώ δεν αναφέρεται μόνο στη δημιουργία του Αδάμ και της Εύας. Η Εβραϊκή λέξη που χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει τον “άνθρωπο” είναι η λέξη “αδάμ”, η οποία χρη-

σιμοποιείται εκατοντάδες φορές μέσα στην Αγία Γραφή και αναφέρεται γενικά στον άνθρωπο και όχι ειδικά στον πρώτο άνθρωπο. Υπάρχουν όμως και μερικές περιπτώσεις που αναφέρεται σαν κύριο όνομα του πρώτου ανθρώπου, του άνδρα της Εύας.

Εδώ όμως στο εδάφιο 26, ο Θεός αναφέρεται σε όλους τους ανθρώπους και όχι απλά στον Αδάμ, τον πρώτο άνθρωπο. Η λέξη **“αδάμ”** σημαίνει **“γῆϊνος”**, **“χοϊκός”** και ο Θεός ήθελε να δημιουργήσει ένα όν από χώμα, γι' αυτό είπε **“ας κάμωμεν αδάμ (άνθρωπον)...”**

2

“Ας κάμωμεν άνθρωπον...” (εδ. 26)

“Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον...”
(εδ.27)

Ενώ στο εδάφιο 26 λέγει **“Ας ΚΑΜΩΜΕΝ άνθρωπον”**, πιο κάτω στο εδάφιο 27 λέγει **“Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ** (όχι “εποίησαν”) **ο Θεός τον άνθρωπον”**. Παρατηρούμε λοιπόν ότι ο πρώτος άνθρωπος (ο Αδάμ, που ήταν η αρχή του ανθρώπινου γένους) **“εποιήθη”** από το Θεό, πλάστηκε μέσα στον κήπο της Εδέμ.

Στο εδ. 26 δεν λέγει **“ας ποιήσωμεν άνθρωπον”**, αλλά **“ας κάμωμεν άνθρωπον”**. Υπάρχει μια σαφής διαφορά μεταξύ των δύο ρημάτων που χρησιμοποιούνται από το θεόπνευστο Λόγο του Θεού (την Αγία Γραφή), των ρημάτων **“κάμνω”** (Εβρ. **“ΑΣΑ”**) και **“ποιέω-ω”** (Εβρ. **“ΜΠΑΡΑ”**) και κατά συνέπεια έχουμε μια καταφανή και ρητή διαφορά μεταξύ:

1. Του πρώτου ανθρώπου, του Αδάμ, ο οποίος **“εποιήθη”** από το Θεό, και
2. Όλων των μετέπειτα αδάμ (ανθρώπων), τους οποίους **“έκαμεν”** ο Θεός.
Η έννοια των πιο πάνω ρημάτων, όπως αναφέρεται

στα Λεξικά της Αρχαίας Ελληνικής γλώσσας, είναι η εξής:

ΚΑΜΝΩ: Κοπιάζω, υποφέρω, εργάζομαι σκληρά, κουράζομαι. Κατασκευάζω κάτι με κόπο και μόχθο, ώστε ένα υπάρχον υλικό να πάρει ένα άλλο σχήμα ή μορφή.

ΠΟΙΕΩ-Ω: Κάνω, κατασκευάζω, δημιουργώ, παράγω. Γεννώ κάτι εκ του μηδενός και μόνο. Η ερμηνεία του τελευταίου εφαρμόζεται μόνο στο Θεό, γιατί Αυτός είναι ο ΜΟΝΟΣ που ποιεί, που δημιουργεί «εκ του μηδενός».

3

“Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ’ ΕΙΚΟΝΑ ΗΜΩΝ, καθ’ ΟΜΟΙΩΣΙΝ ΗΜΩΝ...” (εδ.26)

“Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ’ ΕΙΚΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ, κατ’ ΕΙΚΟΝΑ ΘΕΟΥ εποίησεν αυτόν...” (εδ.27)

Μια άλλη βασική και ουσιώδης διαφορά μεταξύ των εδαφίων 26 και 27 είναι ότι, στο μεν εδ.26 λέγει **“ας κάμωμεν άνθρωπον κατ’ ΕΙΚΟΝΑ ΗΜΩΝ, καθ’ ΟΜΟΙΩΣΙΝ ΗΜΩΝ”**, στο δε εδ.27 λέγει **“και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ’ εικόνα ΕΑΥΤΟΥ, κατ’ εικόνα ΘΕΟΥ εποίησεν αυτόν”**, δηλαδή ο άνθρωπος πλάστηκε μόνο κατά την *εικόνα* του Θεού και όχι και κατά την *ομοίωσή* του Θεού, όπως Αυτός ήθελε αρχικά στο εδ.26.

Εάν λοιπόν η Γένεση Α:26 αναφέρεται μόνο σε αυτό που ο Θεός ήθελε να κάνει, όσον αφορά τον πρώτο άνθρωπο (τον Αδάμ), τότε η Γένεση Α:27 μας πληροφορεί ότι ο Θεός **ΑΠΕΤΥΧΕ** να κάνει αυτό που επιθυμούσε και που είχε σχεδιάσει, δηλ. να κάνει τον Αδάμ, όχι μόνο **“κατά την ΕΙΚΟΝΑ Του”**, αλλά και **“κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ Του”**, πράγμα το οποίο δεν έγινε τελικά. Άρα λοιπόν (επειδή ο Θεός δεν είναι δυνατόν να απέτυχε στο σκοπό Του), το εδ.26 δεν αναφέρεται ειδικά

στον πρώτο άνθρωπο, αλλά στο ποιος είναι ο σκοπός και το σχέδιο του Θεού για όλους τους ανθρώπους γενικά.

Άλλωστε αυτό φαίνεται πολύ καθαρά από το γεγονός ότι, ενώ στο εδ.26 χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό και λέγει **“κατ’ εικόνα ΗΜΩΝ”** και **“καθ’ ομοίωσιν ΗΜΩΝ”**, που σημαίνει ότι αυτό που είχε σχεδιάσει ο Θεός για τον άνθρωπο, δεν θα το πραγματοποιούσε μόνος Του, στο εδ.27 καταργεί τον πληθυντικό αριθμό και χρησιμοποιεί ενικό, λέγοντας **“κατ’ εικόνα ΕΑΥΤΟΥ** (όχι “ημών”)...” και **“κατ’ εικόνα ΘΕΟΥ”**.

4

“Ας κάμωμεν άνθρωπον...” (εδ. 26)

“Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον..” (εδ.27)

Στο εδ. 26 λέγει **“ας κάμωμεν άνθρωπον”**. Εάν κάνουμε γραμματική ανάλυση της λέξης **“κάμωμεν”**, παρατηρούμε ότι είναι:

1. **ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ**, που υποδηλοί περισσότερα του ενός πρόσωπα.
2. **ΕΓΚΛΙΣΗΣ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ**, που υποδηλοί κάτι το επιθυμητό και το προσδοκόμενο, και
3. **ΧΡΟΝΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ Β’**, που υποδηλοί, όχι κάτι το συγκεκριμένο ή το ειδικό, αλλά κάτι το γενικό.

«Ας κάμωμεν άνθρωπον»: Για να συμβεί όμως αυτό, θα πρέπει να υπάρχουν το λιγότερο (εφόσον έχουμε πληθυντικό αριθμό) δύο πρόσωπα, ο Θεός και κάποιος άλλος. Επειδή η δημιουργία του πρώτου ανθρώπου, του Αδάμ, έγινε από τον ίδιο το Θεό και μόνο, όπως καθαρά αναφέρεται στο εδ.27, το ότι λέγει στο προηγούμενο εδ.26 **“ας κάμωμεν”** δεν αναφέρεται στη δημιουργία **ειδικά** του πρώτου ανθρώπου, αλλά αναφέρεται **γενικά** σε όλη την ανθρωπότητα.

Στο **εδ.Α:26** λοιπόν αναφέρεται τι είχε σχεδιάσει ο Θεός να κάνει για τον άνθρωπο γενικά, για όλο το ανθρωπινό γένος, και στο **εδ.Α:27** βλέπουμε το Θεό να αρχίζει να πραγματοποιεί το σχέδιό Του και σαν πρώτο βήμα υλοποίησης αυτού του σχεδίου είναι να δημιουργήσει τον άνθρωπο “κατά την ΕΙΚΟΝΑ Του” και όχι και “κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ Του”, όπως είχε σχεδιάσει στο προηγούμενο εδάφιο. Αυτό θα συμβεί σε μεταγενέστερο χρόνο.

5

**“Ας κάμωμεν άνθρωπον.....
και ας εξουσιάζουν επί των ιχθύων....
κ.λ.π.”** (εδ. 26)

Η μετάφραση του Αρχιμανδρίτη Νεόφ.Βάμβα λέγει “και ας εξουσιάζη επί των...” Το σωστό είναι στον πληθυντικό αριθμό (**“ΕΞΟΥΣΙΑΖΟΥΝ”**), γιατί το αρχαίο Ελληνικό κείμενο της μετάφρασης των **Ο΄** (εβδομήκοντα), καθώς και το Εβραϊκό κείμενο, χρησιμοποιούν το ρήμα σε πληθυντικό αριθμό: **“Και αρχέτωσαν επί των ιχθύων....”**

Αυτό φανερώνει με καθαρότητα και με σαφήνεια ότι δεν αναφέρεται μόνο στον Αδάμ (για να “εξουσιάζει”), αλλά αναφέρεται σε ολόκληρο το ανθρωπινό γένος, σε όλους τους ανθρώπους (για να “εξουσιάζουν”).

6

**“Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ’ εικόνα ημών,
καθ’ ομοίωσιν ημών, και ΑΣ ΕΞΟΥΣΙΑΖΟΥΝ
επί των ιχθύων.....των πετεινών.... κλπ.”** (εδ.26)

**“Και έπλασεν Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον
(από) χώματος εκ της γης και ενεφύσησεν εις
τους μυκτήρας αυτού...”** (εδ.27)

Το ότι στο εδ.26 του Α΄ κεφαλαίου ο Θεός μας φανερώνει, τι ήθελε να δημιουργήσει, ποιο ήταν το σχέδιό Του για τον άνθρωπο γενικά, φαίνεται επίσης πάρα πολύ καθαρά και από το Β΄ κεφάλαιο της Γένεσης, όπου στο εδ.2 λέγει: **«Και είχε συντετελεσμένα ο Θεός εν τη ημέρα τη εβδόμη τα έργα αυτού, τα οποία έκαμε»**. Δηλαδή, ο Θεός τις πρώτες έξι (6) ημέρες τελείωσε όλο το δημιουργικό Του έργο. Δημιούργησε τον ουρανό, τη γη, την ατμόσφαιρα, τη θάλασσα, την ξηρά, τα δένδρα (βλάστηση), τον ήλιο και τους αστέρες, τα ζώα (ξηράς, θάλασσας και αέρα) και τέλος, την έκτη ημέρα, δημιούργησε τον άνθρωπο, για τον οποίο είχε ετοιμάσει ένδοξα σχέδια, όχι απλά να τον δημιουργήσει και να τον βάλει μέσα στον κήπο της Εδέμ **«δια να εργάζεται και να φυλάττη αυτόν»** (εδ. Β:15), αλλά να τον κάνει **«κατά την εικόνα Του»** και **«κατά την ομοίωσή Του»**, τον είχε προορίσει για δόξα.

Αυτό το βλέπουμε και πάλι με καθαρότητα μέσα στον αιώνιο και αληθινό Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, όπου παρατηρούμε το εξής: Ενώ στο εδ. **Α:27** αναφέρεται στη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου **«και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ’ εικόνα εαυτού, κατ’ εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν...»**, στο εδ. **Β:7** αναφέρεται και πάλι στη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου με περισσότερες λεπτομέρειες, που σημαίνει ότι στο εδ. **Α:26** η Γραφή μας δείχνει “τι ο Θεός είχε σχεδιάσει να κάνει” και όχι “τι είχε ήδη κάνει”.

Στη Γένεση Β:7 γράφει: **«Και έπλασε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον (από) χώματος εκ της γης, και ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγεινεν ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν»**.

Βλέπουμε λοιπόν ότι αυτό που είχε σχεδιάσει ο Θεός για τον άνθρωπο, αρχίζει σιγά-σιγά να το πραγματοποιεί:

1. Τον δημιούργησε **«κατ’ εικόνα Του»**, κάτι που δεν έ-

κανε και με την υπόλοιπη οργανική δημιουργία Του. Έδωσε δηλαδή ο Θεός στον άνθρωπο τις γραμμές της θείας τελειότητάς Του, του έδωσε τα πνευματικά χαρακτηριστικά Του και όχι ότι του έδωσε τη μορφή Του (πρόσωπο, χέρια, πόδια, κλπ.), γιατί **ο Θεός είναι Πνεύμα** και δεν έχει μορφή (βλ. Ιωάννης Δ:24 /Πράξεις ΙΖ:24-28 /Β' Κορινθ. Γ:17 /Γένεση Α:2 /Ιωήλ Β:28 /κλπ).

Βέβαια ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, κατά τη μορφή Εκείνου, τον Οποίο είχε **ΠΡΟΓΝΩΡΙΣΕΙ** (βλ. Α' Πέτρου Α:18 /Πράξεις Β:23 /Αποκάλυψη ΙΓ:8 /κλπ.) και τον Οποίο είχε μέσα στην **ΠΡΟΘΕΣΗ** Του (βλ. Ρωμαίους Γ:25 /Εφεσίους Γ:9-11 /Β' Τιμόθεου Α:9-10 /κλπ.) σαν μέσο εξιλέωσης της αμαρτίας του κόσμου.

2. Του έδωσε **κυριαρχικά δικαιώματα** επάνω σε ολόκληρη τη δημιουργία Του (βλ. Γένεση Α:28), δικαιώματα τα οποία ο άνθρωπος, αργότερα με την παρακοή του ενώπιον του Θεού, τα έχασε.

3. Του έδωσε την **ελευθερία εκλογής**, την ελεύθερη δηλ. βούληση, ώστε να μπορεί να εκλέγει το καλό ή το κακό, να μπορεί να δέχεται και να απορρίπτει, ιδιότητα την οποία στερούνται τα ζώα και κάνει τον άνθρωπο να ξεχωρίζει από όλη την υπόλοιπη δημιουργία.

4. Του έδωσε το **Πνεύμα Του**, το οποίο δεν έχουν τα ζώα: «**Και ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού ΠΝΟΗΝ ΖΩΗΣ....**» Όλος ο οργανικός κόσμος στην ξηρά, στη θάλασσα και στον αέρα, ζει, αναπτύσσεται, πεθαίνει και **εξαφανίζεται**, ενώ ο άνθρωπος όταν πεθαίνει δεν εξαφανίζεται, αλλά **το μεν σώμα του** επιστρέφει στη γη από την οποία προήλθε και στην οποία θα παραμείνει μέχρι την ανάσταση των σωμάτων των νεκρών, **το δε πνεύμα του** επιστρέφει στον Δημιουργό Του, ο οποίος του το έδωσε.

Και το απώτερο σχέδιο του Θεού ήταν ο άνθρωπος να γίνει και **«κατά την ομοίωσή Του»**, αλλά αυτό όμως θα γινόταν μελλοντικά, όταν ο Υιός Του, ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς (που θα γεννιόταν δια μέσου της παρθένου Μαρίας, εκ Πνεύματος αγίου) θα σταυρωνόταν, θα πέθαινε, θα ανασταίνονταν και θα έστελνε την επαγγελία του Πατρός στους ανθρώπους, όπου τότε, θα μπορούσε ο Θεός, χωρίς εμπόδιο, να κατοικήσει μόνιμα μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, για να αρχίσει ο άνθρωπος να γίνεται και **“καθ’ ομοίωσή Του”**, γεγονός το οποίο θα λάβει χώρα στον ουρανό, όταν δούμε το σωτήρα μας και λυτρωτή μας πρόσωπο προς πρόσωπο:

«Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν εμφανώθη τι θέλομεν είσθαι, εξεύρομεν όμως, ότι, όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι Ο Μ Ο Ι Ο Ι με Αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί Αυτόν καθώς είναι» (Α' Ιωάννου Γ:2).

7

“Και είπεν ο Θεός (Εβρ. “ΕΛΟΧΙΜ”), Ας κάμωμεν άνθρωπον.... κλπ.” (εδ.26)

Εδώ λέγει **“Και είπεν ο ΕΛΟΧΙΜ, Ας κάμωμεν...”**. Δεν λέγει **“Και είπαν οι Ελοχίμ...”**. Η λέξη **“Ελοχίμ”** είναι μεν σε πληθυντικό αριθμό (ο ενικός είναι **“Ελ”** και **“Ηλ”**), αλλά όταν χρησιμοποιείται για τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ Αληθινό Θεό που υπάρχει, τότε έχει την έννοια του ενικού αριθμού.

Είναι πληθυντικός μεγαλειότητας και έχει την έννοια του πλήθους και της δύναμης που φανερώνεται μέσα στη Θεότητα.

Το ότι το **«Ελοχίμ»** μεταφράζεται **«ο Θεός»** και ποτέ **«οι Θεοί»**, αυτό φαίνεται με σαφήνεια και καθαρότητα μέσα από το Λόγο του Θεού:

1. **“Και είπεν ο ΕΛΟΧΙΜ, Ας κάμωμεν άνθρωπον...”** Εδώ το

“Ελοχίμ” ενώ είναι σε πληθυντικό αριθμό, συντάσσεται με ρήμα ενικού αριθμού. “Είπεν” στα Εβραϊκά είναι “ΑΜΑΡ” (ο πληθυντικός είναι “ΑΜΕΡΟΥ”). Άρα στη Γένεση Α:26 γράφει “Και ΕΙΠΕΝ (όχι “είπαν”) ο Ελοχίμ...”.

2. Το “ΕΛΟΧΙΜ” χρησιμοποιείται με την έννοια του ενικού αριθμού και για ΨΕΥΤΙΚΟΥΣ ΘΕΟΥΣ. Στους Κριτές Ις΄:23 γράφει: «**Συνήχθησαν δε οι άρχοντες των Φιλισταίων, δια να προσφέρωσι θυσίαν μεγάλην εις Δαγών, τον ΕΛΟΧΙΜ αυτών**» (βλ. Έξοδος Κ:23 /Ησαΐας ΛΖ:19 /Σοφ. Β:11).
3. Το “ΕΛΟΧΙΜ” χρησιμοποιείται στην Παλαιά Διαθήκη και για ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. Στην Έξοδο ΚΑ:6 γράφει: «**Τότε ο κύριος (Ελοχίμ) αυτού, θέλει φέρει αυτόν προς τους κριτάς...**».Επίσης βλέπουμε στην Έξοδο Ζ:1 να αποκαλεί ο Θεός τον Μωϋσή Ελοχίμ: «**Εγώ σε κατέστησα Θεόν (Ελοχίμ) εις τον Φαραώ**» (βλ.επίσης, Έξοδος ΚΒ:7-8 /Α΄ Σαμουήλ Β:25 /Ψαλμό ΠΒ:1,6 /κλπ.).
4. Η μεγαλύτερη απόδειξη ότι το “ΕΛΟΧΙΜ”, όταν αναφέρεται στον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ Θεό, έχει την έννοια του ενικού αριθμού, σαν πληθυντικός μεγαλειότητας, είναι ότι όσες αναφορές εδαφίων της Παλαιάς Διαθήκης έχουμε στην Καινή Διαθήκη, πάντοτε είναι σε ενικό αριθμό. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι ολόκληρος ο Λόγος του Θεού είναι θεόπνευστος, γι’ αυτό η Γραφή ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΠΟΤΕ ΛΑΘΗ.

Στο Δευτερονόμιο ς΄/6:4 γράφει: «**Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών, είναι “ΕΙΣ” Κύριος**». Στο πρωτότυπο Εβραϊκό κείμενο γράφει κατά λέξη: «**Άκουε Ισραήλ, ΓΙΑΧΒΕ ΕΛΟΧΙΜ, ΓΙΑΧΒΕ ΕΧΑΔ**», δηλαδή «...Κύριος ΘΕΟΣ, Κύριος ΕΙΣ». Τη μεγάλη αυτή αλήθεια διατύπωσε και ο ίδιος ο Ιησούς, λέγοντας: «...Απεκρίθη και είπε προς αυτόν, ότι ΠΡΩΤΗ πασών των εντολών είναι, ΑΚΟΥΕ ΙΣΡΑΗΛ, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ (όχι «οι Θεοί») ΗΜΩΝ, ΚΥΡΙΟΣ “ΕΙΣ...” (απόλυτο αριθμητικό)ΕΣΤΙΝ» (Μάρκος ΙΒ:

29,αρχαίο κείμενο). Μήπως ο Ιησούς έκανε λάθος;

Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μέσα στην Αγία Γραφή ονομάζεται “Ελοχίμ”, όπως και ο Πατέρας και αυτό το βλέπουμε καθαρά στον προφητικό Ψαλμό ΜΕ:6-7, όπου λέγει: «**Ο θρόνος σου, Θεέ (Ελοχίμ), είναι εις τον αιώνα του αιώνος, σκήπτρον ευθύτητος (είναι) το σκήπτρον της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας αδικίαν, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΕΧΡΙΣΕ ΣΕ Ο ΘΕΟΣ, ο Θεός σου (ο Ελοχίμ σου) έλαιον αγαλλιάσεως υπέρ τους μετόχους σου**». Εδώ έχουμε δύο “Ελοχίμ”. Ο πρώτος είναι ο Υιός, που αναφέρεται προφητικά και ο δεύτερος (που χρίει τον πρώτο) είναι ο Πατέρας.

Το ότι πρόκειται για τον Υιό, φαίνεται με σαφήνεια από την εκπλήρωση της προφητείας, που αναφέρεται στην προς Εβραίους Α:8-9 και στο κατά Ιωάννη Α:33, όπου ο Υιός χρίεται από τον Πατέρα:

- **ΕΒΡΑΙΟΥΣ Α:8-9** «**Περί δε του Υιού, Ο θρόνος σου, ω Θεέ (στο αρχαίο λέγει “ο θρόνος σου, ο Θεός”), είναι εις τον αιώνα του αιώνος. Σκήπτρον ευθύτητος (είναι) το σκήπτρον της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας ανομίαν, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΕΧΡΙΣΕ ΣΕ Ο ΘΕΟΣ, ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως υπέρ τους μετόχους σου**».
- **ΙΩΑΝΝΗΣ Α:32-33** «**Και εμαρτύρησεν ο Ιωάννης, λέγων, Ότι είδον Πνεύμα καταβαίνον ως περιστεράν εξ ουρανού, ΚΑΙ ΕΜΕΙΝΕΝ ΕΠ’ ΑΥΤΟΝ (τον Ιησού). Και εγώ δεν εγνώριζον Αυτόν, αλλ’ ο πέμπας με δια να βαπτίζω εν ύδατι, εκείνος μοι είπεν “Εις όντινα ίδης το Πνεύμα καταβαίνον, ΚΑΙ ΜΕΝΟΝ ΕΠ’ ΑΥΤΟΝ, ούτος είναι ο βαπτίζων εν Πνεύματι αγίω”...**».

“Ο θρόνος σου, ο Θεός” αναφέρεται στον Υιό και στο Εβραϊκό κείμενο είναι “Ελοχίμ”, ενώ το “έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου” αναφέρεται στον Πατέρα, που επίσης αποκαλεί-

ται “Ελοχίμ”. Έχουμε δύο «Ελοχίμ», αλλά όχι όμως δύο «Θεούς». Ο Θεός είναι ΕΝΑΣ, ο Πατέρας, που όλο το πλήρωμα του Πνεύματός Του κατοικεί μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού, τον κεχρισμένο Του, τον εκλεκτό Του. Ο Ιησούς είναι η φανέρωση του Πατέρα, γι’ αυτό είπε **«Ὅστις εἶδεν ΕΜΕ, εἶδε τον ΠΑΤΕΡΑ»** (βλ. Ιωάννης ΙΔ:9-11). Ο Ιησούς δεν είναι ο «Θεός Υιός» (τέτοιος όρος δεν αναφέρεται στην Αγία Γραφή), αλλά είναι **«ο Θεός»**, είναι η φανέρωση του Ενός και Μόνου Θεού που υπάρχει, του Πατέρα.

Εάν ερμηνεύσουμε κατά γράμμα το “Ελοχίμ” και το δεχτούμε ότι σημαίνει “οι Θεοί”, όπως μερικοί διδάσκουν λανθασμένα, τότε εδώ που έχουμε δύο “Ελοχίμ”, τότε αναγκαστικά και ο Πατέρας και ο Υιός, θα αποτελούνται από δύο ή περισσότερα πρόσωπα. Θα έχουμε δηλ. δύο Ελοχίμ (δύο Θεούς), που ο ένας “Θεός” χρίει τον άλλο “Θεό”. Είναι φανερό πως αυτός που χρίει, είναι μεγαλύτερος από αυτόν που χρίεται και κατά συνέπεια έχουμε έναν “μεγάλο Θεό” και έναν “μικρό Θεό”, όπως διδάσκουν και οι Μάρτυρες του Ιεχωβά. Αλλά αυτό εάν το ισχυριστεί κάποιος είναι βλασφημία κατά του Θεού, ο οποίος είναι “ΕΙΣ”.

Ο Ιησούς επίσης ονομάζεται και **“Εμμανου-ΗΛ”** που σημαίνει **“ο ΗΛ (ο Θεός) μεθ’ ημών”** (Ματθ.Α:23). Το “ΗΛ” (ή “ΕΛ”) είναι ο ενικός αριθμός του “Ελοχίμ”, άρα ο Υιός είναι **“ο ΕΛΟΧΙΜ μαζί μας”**, είναι η φανέρωση του Ελοχίμ, του Πατέρα, γι’ αυτό και ο Υιός ονομάζεται και ο ίδιος Ελοχίμ, όπως επίσης ονομάζεται και “Γιάχβε”, γιατί **“ΙΗΣΟΥΣ”** σημαίνει **“Ο ΓΙΑΧΒΕ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ”**.

Ο Ιησούς όσον αφορά τη Θεότητά Του είναι:

01. **«Ο ΘΕΟΣ** (ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ που υπάρχει) **εν Χριστώ»** (Β’ Κορινθ. Ε:19).
02. **«Ο ΘΕΟΣ** (που) **φανερώθηκε εν ΣΑΡΚΙ»** (Α’ Τιμόθεου Γ:16). Δηλαδή είναι «Ο ΓΙΑΧΒΕ που φανερώθηκε μέσα στη ΣΑΡΚΑ του Υιού Του, του Ιησού Χριστού».

03. **«Ο ΘΕΟΣ** (ο “ΗΛ”) **μεθ’ ημών: ο ΕΜΜΑΝΟΥ-ΗΛ»** (Ματθαίος Α:23). «ΗΛ» ή «ΕΛ» είναι ο ενικός αριθμός του «ΕΛΟΧΙΜ». Άρα ο Ιησούς είναι η φανέρωση του «Ελοχίμ». Κατά γράμμα **«ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ»** σημαίνει **«ο ΗΛ μεθ’ ημών»**.
04. **«Ο ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ»** - Εβραϊκά είναι «ΕΛ ΓΚΙΜΠΟΡ» (Ησαΐας Θ:6).
05. **«ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΑΤΗΡ»** (Ησαΐας Θ:6). Ο Ιησούς αποκαλείται «αιώνιος Πατέρας», αλλά ΠΑΤΕΡΑΣ είναι μόνον ένας, ο ΘΕΟΣ. Άρα ο Ιησούς είναι η φανέρωση του Πατέρα Θεού (**ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Στο κείμενο της μετάφρασης του Αρχ. Νεόφυτου Βάμβα αναφέρεται λάθος **«ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ»**).
06. **«Ο ΕΛΟΧΙΜ»** (βλ. Ψαλμός ΜΕ:6-7 /Εβραίους Α:8-9 /Ησαΐας ΛΕ:4, Μ:3 /Ματθαίος Α:23, Γ:3 /κλπ.).
07. **«Ο ΓΙΑΧΒΕ»** (βλ. Λουκάς ΚΑ:8 /Εφεσίους Δ:5-6 /Ιωάννης Η:24, 28, 58, ΙΓ:19 /Ψαλμός ΡΙ:1 /κλπ.).
08. **«Το Α και το Ω, η ΑΡΧΗ και το ΤΕΛΟΣ»** (Αποκάλυψη Α:8).
09. **«...ο ΩΝ, και ο ΗΝ, και ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ»** (Αποκάλυψη Α:8). Εδώ ο Ιησούς φανερώνεται ως ο «Παντοκράτωρ». Δεν υπάρχουν ΠΟΛΛΟΙ «Παντοκράτορες», αλλά μόνον «ΕΝΑΣ», ο Πατέρας, ο οποίος φανερώθηκε «εν Υιώ».
10. **«...ο ΩΝ επί πάντων ΘΕΟΣ ευλογητός»** (βλ. Ρωμαίους Θ:5 /Εφεσίους Δ:5-6 /κλπ.).
11. **«Ο Αληθινός ΘΕΟΣ και η Ζωή η Αιώνιος»** (Α’ Ιωάννου Ε:20).
12. **«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΣ και Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ»** (Ιωάννης Κ:28).
13. **«Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΕΟΣ και ΣΩΤΗΡΑΣ ΗΜΩΝ»** (Τίτος Β:13).
14. **«Ο ΚΥΡΙΟΣ»** (βλ. Πράξεις Β:36, Ι:36 / Ματθαίος ΚΗ:18 /Ιωάννης Γ:35, ΙΖ:2, κλπ.). Ο «Κύριος» του ουρανού και της γης φανερώθηκε «εν Χριστώ».
15. **«Ο ΕΓΩ ΕΙΜΙ»**, Εβραϊκά «ΕΧΓΙΕ» (βλ. Έξοδος Γ:13-14 /Ιωάννης Η:24).

❖ Τη χρησιμοποίηση **ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ** με την έννοια **ΕΝΙΚΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ**, δεν τη συναντάμε μόνο στο “Ελοχίμ”,

αλλά και στις ακόλουθες περιπτώσεις, που αναφέρονται ενδεικτικά:

1. **«ΑΔΟΝΑΪ»**, που σημαίνει **«Κύριος»**, ή κατά κυριολεξία σημαίνει **«Κύριοι»**, αντί του **«ΑΔΟΝ»** που είναι ο ενικός αριθμός (βλέπε: Γένεση ΜΒ:30 /Έξοδος ΚΑ:4 /Ψαλμός ΡΙ: 1-2 /κλπ.).
2. **«ΜΠΙΒΑΛΑΟΥ»** και **«ΜΠΕΑΛΑΟΥ»**, λέξεις που προέρχονται από τη λέξη **«ΒΑΑΛΙΜ»**, που είναι ο πληθυντικός αριθμός του **«ΒΑΑΛ»** (βλέπε: Έξοδος ΚΑ:29 κλπ.).
3. **«ΤΕΡΑΦΕΙΜ»**, που σημαίνει **«ΟΜΟΙΩΜΑΤΑ»**, αλλά στο Α΄ Σαμουήλ ΙΘ:13,16 χρησιμοποιείται με την έννοια ενικού αριθμού.
4. Και πάρα πολλές άλλες παρόμοιες περιπτώσεις έχουμε μέσα στην Αγία Γραφή, όπως για παράδειγμα στη Γένεση ΛΑ:2, όπου η λέξη **«πρόσωπον»** είναι σε πληθυντικό αριθμό (**«ΠΑΝΙΜ»**) και στη Γένεση ΙΒ:13, όπου η λέξη **«αδελφή»** επίσης έχει τεθεί σε πληθυντικό αριθμό (**«ΑΧΟΘ»**).

8

“Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ’ ΕΙΚΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ, κατ’ ΕΙΚΟΝΑ ΘΕΟΥ εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν ΑΥΤΟΥΣ....”
(εδ. Α:27)

“Καθ’ήν ημέραν εποίησεν ο Θεός τον Αδάμ, κατ’ εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν. Άρσεν και θήλυ εποίησεν ΑΥΤΟΥΣ....” (εδ. Ε:1-2)

Στα δύο παραπάνω εδάφια λέγει «άρσεν και θήλυ εποίησεν ΑΥΤΟΥΣ». Εάν εδώ ο Θεός αναφέρεται στη δημιουργία

μόνον του πρώτου ανθρώπου, του Αδάμ, όπως πολλοί ισχυρίζονται, τότε γιατί λέγει **“...αυτούς”**; Γνωρίζουμε ότι ο Θεός δεν δημιούργησε ταυτόχρονα τον Αδάμ και την Εύα, αλλά σε διαφορετικό χρονικό διάστημα, η Εύα πλάστηκε αρκετά αργότερα από την πλευρά του Αδάμ. Άρα τα εδάφια αυτά και κατ’ επέκταση το εδ.Α:26 που εξετάζουμε, δεν αναφέρονται αποκλειστικά στη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου, αλλά αναφέρονται γενικά στη δημιουργία όλων των ανθρώπων.

Στο κεφάλαιο Ε΄ της Γένεσης, όπου ο Θεός αναφέρεται στη γενεαλογία του ανθρώπου, αφού λέγει ότι **«άρσεν και θήλυ εποίησεν ΑΥΤΟΥΣ και ευλόγησεν ΑΥΤΟΥΣ...»** συνεχίζει και λέγει ότι **«εκάλεσε το όνομα ΑΥΤΩΝ, “αδάμ”, καθ’ ήν ημέραν εποίησεν ΑΥΤΟΥΣ»**. Ποιους εννοεί εδώ η Γραφή όταν λέγει **“αυτών”**, στους οποίους έδωσε το όνομα **“αδάμ”**, δηλ. **“γήϊνος-χοϊκός”**; Φυσικά, δεν μπορεί να εννοεί μόνον τους δύο πρωτόπλαστους, γιατί είχαν ήδη ονόματα για να ξεχωρίζουν. Ο Θεός εδώ εννοεί όλους τους **“αδάμ”**, όλους τους ανθρώπους.

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Για τις παραπάνω αναφερόμενες αιτίες, είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι το εδάφιο Α:26 της Γένεσης δεν αναφέρεται στη δημιουργία ΜΟΝΟΝ του ενός ανθρώπου, του Αδάμ, αλλά αναφέρεται στο Θεό, **ΠΟΥ ΑΚΟΜΑ ΚΑΜΝΕΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΓΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΜΟΙΩΣΗ ΤΟΥ, ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**. Η μαρτυρία λοιπόν της Αγίας Γραφής επάνω σ' αυτό το θέμα είναι διαυγής και κρυστάλλινη.

Εφόσον λοιπόν καταλάβαμε ότι το εδάφιο Α:26 βλέπει πολύ μακρύτερα από τον Αδάμ και την Εύα, θα προχωρήσουμε στην παραπέρα εξήγηση του εδαφίου.

Όπως αναφέραμε και στα προηγούμενα κεφάλαια οι πληθυντικοί **“κάμωμεν”** και **“ημών”** αναφέρονται στον **ΘΕΟ ΠΑΤΕΡΑ** και στον Υιό Του, τον **ΑΝΘΡΩΠΟ ΧΡΙΣΤΟ ΙΗΣΟΥ**, ο οποίος επρόκειτο στο μέλλον να εργαστεί με τον Πατέρα, για να εκπληρώσει το σκοπό και τα σχέδιά Του, που ήταν να αποκτήσει “υιούς και θυγατέρας” κατά την εικόνα Του και κατά την ομοίωσή Του.

Ο Θεός άρχισε με την πρόθεση και το σκοπό να κάνει όλους τους ανθρώπους (τους “αδάμ” Εβραϊκά) κατά την εικόνα Του και κατά την ομοίωσή Του. Το πρώτο σκαλοπάτι στο σχέδιο αυτό του Θεού ήταν να δημιουργήσει τον πρώτο Αδάμ και την Εύα, και δια μέσου αυτών στη συνέχεια όλο το

ανθρώπινο γένος επάνω στη Γη. Αυτό ο Θεός το έκανε και την εξιστόρηση αυτής της δημιουργίας την βρίσκουμε στη Γένεση Α:27 **«...και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπο κατ' εικόνα ΕΑΥΤΟΥ»**.

Η αρχική δημιουργία του ανθρώπου “κατ' εικόνα Θεού” σημαίνει ότι ο άνθρωπος ήταν ο αντιπρόσωπος του Θεού επάνω στη Γη. Γνωρίζουμε πως η εικόνα είναι κάτι που αντιπροσωπεύει. Για παράδειγμα το άγαλμα του Κωστή Παλαμά που βρίσκεται τοποθετημένο στην Αθήνα, στην οδό Ακαδημίας, αντιπροσωπεύει τον Κ.Παλαμά. Κατά τον ίδιο τρόπο και ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο για να Τον αντιπροσωπεύει επάνω στη Γη.

Ο άνθρωπος όμως για να στηρίξει τις Αντι-Γραφικές του απόψεις και θεωρίες “στίβει” και “πιέζει” το Λόγο του Θεού, τον κόβει και τον ράβει στα δικά του μέτρα και έτσι δημιουργεί πλήθος παρερμηνειών της Αγίας Γραφής, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τη Γένεση Α:26. Υπάρχουν πολλοί ερμηνευτές και σχολιαστές της Αγίας Γραφής, που θεωρούν την ερμηνεία του παραπάνω εδαφίου (Α:26) δυσνόητη.

Πιστεύω ότι η μαρτυρία της Αγίας Γραφής επάνω στο θέμα του εδ. Α:26 είναι μια από τις πιο σαφείς και καθαρές. Ο Θεός στο εδάφιο αυτό αναφέρεται **ΓΕΝΙΚΑ** στη δημιουργία του ανθρώπου και εάν κάποιος, για τον οποιοδήποτε λόγο, δεν το καταλαβαίνει αυτό ή αμφιβάλλει για το ΠΩΣ, ΠΟΤΕ, ΠΟΙΟΣ ή ΠΟΙΟΙ δημιούργησαν τον άνθρωπο, δεν έχει παρά να διαβάσει το Β' κεφάλαιο του βιβλίου της Γένεσης, όπου ο Λόγος του Θεού αναφέρεται **ΕΙΔΙΚΑ** και **ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ** για το θέμα αυτό.

Διαβάζοντας τη Γένεση Β:7,18,21,22 βλέπουμε πως ο Θεός Μόνος Του πήρε πηλό και έπλασε τον Αδάμ και κατόπιν από την πλευρά του δημιούργησε και την Εύα:

- **«Και ΕΠΛΑΣΕ** Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο (από) χώματος εκ της γης, και ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγεινεν ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν» (εδ.7).
- **«Και ΕΙΠΕΝ** Κύριος ο Θεός, Δεν (είναι) καλόν να ήναι ο άνθρωπος μόνος, θέλω κάμει εις αυτόν βοηθόν όμοιον με αυτόν» (εδ.18).
- **«Και ΕΠΕΒΑΛΕ** Κύριος ο Θεός έκστασιν επί τον Αδάμ, και εκοιμήθη, και έλαβε μίαν εκ των πλευρών αυτού, και έκλεισε (με) σάρκα τον τόπο αυτής» (εδ.21).
- **«Και ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕ** Κύριος ο Θεός την πλευράν, την οποίαν έλαβεν από του Αδάμ, εις γυναίκα, και έφερεν αυτήν προς τον Αδάμ» (εδ.22).

Βλέπουμε στα παραπάνω εδάφια ότι η Αγία Γραφή γράφει «Και έπλασε.... Και είπεν.... Και επέβαλε.... Και κατεσκεύασε ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ», δεν γράφει «Και έπλασαν... Και είπαν... Και επέβαλαν... Και κατεσκεύασαν ΚΥΡΙΟΙ ΟΙ ΘΕΟΙ». Επίσης στο εδάφιο Α:27 τρεις φορές χρησιμοποιεί το ρήμα **“ΜΠΑΡΑ”** (“ποιέω-ω”) στον ενικό αριθμό: **«Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον άνθρωπο κατ’ εικόνα εαυτού, κατ’ εικόνα Θεού ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτόν, άρσεν και θήλυ ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτούς...»**. Η μαρτυρία του Λόγου του Θεού επάνω σ’ αυτό το θέμα είναι καθαρή, δεν υπάρχουν πολλοί Θεοί, αλλά μόνον ΕΝΑΣ Θεός.

❖ Η Αγία Γραφή επανειλημμένα και με σαφήνεια μας διακηρύττει ότι ο Θεός είναι **«ΕΙΣ»**. Αυτό δίδασκαν ο Ιησούς Χριστός, οι Απόστολοι και γενικά ολόκληρη η Πρώτη Αποστολική και Μεταποστολική Εκκλησία. Ακόμα και τα δαιμόνια πιστεύουν σ’ αυτή τη μεγαλειώδη αλήθεια και φρίττουν: **«Συ πιστεύεις ότι ο Θεός “ΕΙΣ”, καλώς ποιείς, και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίττουσι»** (Ιάκωβος Β:19).

Ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του, την αλήθεια αυτή, την τόνιζε συνέχεια:

1. **«Επειδή “ΕΙΣ” είναι ο Θεός»** (Ρωμαίους Γ:30).
2. **«Αλλ’ εις ημάς είναι “ΕΙΣ” Θεός ο Πατήρ»** (Α’ Κορ. Η:16).
3. **«...“ΕΙΣ” Θεός και Πατήρ πάντων, ο “ΩΝ” επί πάντων...»** (Εφεσ.Δ:6).
4. **«Διότι (είναι) “ΕΙΣ” Θεός, “ΕΙΣ” και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς»** (Α’ Τιμόθ.Β:5).
5. **«Ο δε μεσίτης δεν είναι ενός, ο Θεός όμως είναι “ΕΙΣ”...»** (Γαλάτας Γ:20).

Ο ίδιος ο Πατέρας Θεός μας λέγει:

- **«Προ Εμού ά λ λ ο ς Θ ε ό ς ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ, ουδέ ΘΕΛΕΙ ΥΠΑΡΞΕΙ μετ’ Εμέ. Εγώ, Εγώ είμαι Κύριος, ε κ τ ό ς Ε μ ο ύ ΣΩΤΗΡ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ»** (Ησαΐας ΜΓ:10-11).
- Επίσης **«...Ούτω λέγει Κύριος ο βασιλεύς του Ισραήλ και ο Λυτρωτής αυτού, ο Κύριος των δυνάμεων. Εγώ είμαι ο ΠΡΩΤΟΣ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ και ε κ τ ό ς Ε μ ο ύ , ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ»** (Ησαΐας ΜΔ:6 /βλ. Αποκάλ. Α:8,17, ΚΒ:13).
- Στον Ησαΐα ΜΕ:5 γράφει: **«Εγώ είμαι ο Κύριος και ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ, δεν υπάρχει ε κ τ ό ς Ε μ ο ύ Θεός»**.

Άρα έχουμε «ΕΝΑ» Θεό, τον Πατέρα, ο οποίος είναι ο Σωτήρας μας, ο Λυτρωτής μας, ο Κύριός μας και ο οποίος **απεκάλυψε** τον εαυτό Του στο πρόσωπο του ανθρώπου Ιησού Χριστού, ο οποίος ήταν ο εκλεκτός Του, ο κεχρισμένος Του. Μέσα στον «άνθρωπο Χριστό Ιησού» (Α’ Τιμόθεου Β:5) κατοίκησε σωματικώς (“...εν σαρκί”) όλο το πλήρωμα του αγίου Πνεύματος του Πατέρα: **«Διότι εν Αυτώ (δηλ. στον Ιησού Χριστό) κατοικεί ΠΑΝ το πλήρωμα της Θεότητας σωματικώς»** (βλ. Κολοσσαείς Β:9), γεγονός που συνέβηκε στη βάπτιση του Ιησού στον Ιορδάνη ποταμό, ήταν ο ίδιος ο **ΠΑΤΕΡΑΣ** που κατοί-

κησε δια του **ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** Του «εν τω **ΥΙΩ**».

Ο «ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ» Θεός του Ισραήλ, ο Πατέρας, που είναι ο ΓΙΑΧΒΕ (ή ΓΙΑΟΥΕ αλλιώς - Ελληνικά ο **“ΩΝ”** - βλ. Ρωμαίους Θ:5 /Εφεσίους Δ:5-6 /Αποκάλυψη Α:4,8 και Δ:8 κλπ.) φανερώθηκε στο πρόσωπο του Υιού Του για να μπορέσουμε να Τον γνωρίσουμε και να Τον ψηλαφήσουμε και για να δούμε τη δόξα Του.

Δεν λατρεύουμε πολλά πρόσωπα μέσα στη Θεότητα (άλλωστε αυτό, ούτε αναφέρεται μέσα στην Αγία Γραφή και ούτε καν υπονοείται), αλλά λατρεύουμε τον Πατέρα, τον Ένα Θεό, στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού (βλ. Ρωμ.Θ:5 /Α΄ Τιμόθεου Β:5,Γ:16 /Κολοσ.Β:9 /Β΄ Κορινθ. Ε:19 /κλπ.), ο οποίος είναι ο **“Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ”** (όχι **“Ο ΘΕΟΣ ΥΙΟΣ”**, γιατί τέτοιος όρος δεν υπάρχει πουθενά μέσα στην Αγία Γραφή), είναι η **ΟΡΑΤΗ** εικόνα του Θεού του **ΑΟΡΑΤΟΥ** (Κολοσ.Α:15), είναι ο **ΤΥΠΟΣ** από το **ΑΝΤΙΤΥΠΟ**, είναι **«το ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ της δόξης και ΧΑΡΑΚΤΗΡ της υποστάσεως Αυτού»** (Εβραίους Α:3). Εδώ λέγει **«της υποστάσεως»** και όχι **«των υποστάσεων»**, γιατί ο Θεός είναι **“ΕΙΣ”** και έχει μόνο ΜΙΑ ΥΠΟΣΤΑΣΗ (Θεϊκή), την οποία έδωσε και στον Υιό Του, τον «άνθρωπο Χριστό Ιησού».

Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: **«Όστις είδεν ΕΜΕ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ, Εγώ και ο Πατήρ “εν” είμεθα»** (βλ.Ιωάννης ΙΔ:9, Ι:30), και μάλιστα όταν είπε αυτά τα λόγια οι Ιουδαίοι θέλησαν να Τον λιθοβολήσουν, γιατί ταύτιζε τον εαυτό Του (ως άνθρωπος) με τον Πατέρα (βλ. Ιωάννης Ι:29-33).

Το ότι λατρεύουμε ΕΝΑ πρόσωπο, σε πολλούς ίσως φανεί παράξενο, όμως αυτό δεν το λέμε εμείς, αλλά το λέγει ο Λόγος του Θεού στην Αποκάλυψη ΚΒ:3-4, όπου γράφει: **«...Και ουδέν ανάθεμα θέλει είσθαι πλέον, και ο Θρόνος του ΘΕΟΥ και του ΑΡΝΙΟΥ** (εδώ βλέπουμε ότι υπάρχει ΕΝΑΣ θρόνος για ΔΥΟ πρόσωπα) **θέλει είσθαι εν αυτή και οι δούλοι Αυτού** (εδώ, ενώ αναφέρεται σε ΔΥΟ πρόσωπα και έπρεπε γραμματικώς να

πει **“αυτών”**, αντίθετα λέγει **“αυτού”**, που σημαίνει ότι είναι ΕΝΑ πρόσωπο και όχι δύο, ή τρία, ή περισσότερα) **θέλουνσι λατρεύσει ΑΥΤΟΝ, και θέλουνσι ιδεί το ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΥΤΟΥ, και το ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ θέλει είσθαι επί των μετώπων αυτών»** Εδώ πάλι αναφέρεται στο πρόσωπο του Πατέρα και στο πρόσωπο του Υιού, δεν λέγει όμως **“πρόσωπα ΑΥΤΩΝ”**, αλλά **“πρόσωπο ΑΥΤΟΥ”**, που σημαίνει ότι στον ουρανό θα βλέπουμε **“έναν”** και όχι **“πολλούς”**, και αυτό είναι ευνόητο, γιατί ο Πατέρας που είναι Πνεύμα (Ιωάννης Δ:24 /Ιωήλ Β:28 /κλπ.) κατοικεί και διαμένει παντοτινά μέσα στο αναστημένο και ένδοξο πλέον σώμα του Υιού Του, που είναι ο Ιησούς Χριστός και έτσι βλέπουμε ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΥΙΟ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΙΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ: **«Δεν πιστεύεις ότι Εγώ είμαι εν τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν Εμοί;»** (βλ. Ιωάννης ΙΔ:10,20, Ι:38, ΙΖ:21,23).

Ο Υιός είναι η εικόνα του Πατέρα, που σημαίνει ότι **ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΥΙΟΥ**. Άρα, είτε βλέπουμε τον Υιό, είτε βλέπουμε τον Πατέρα, βλέπουμε το ΙΔΙΟ πρόσωπο, γιατί το **άγιο Πνεύμα** του Πατέρα κατοικεί, χωρίς μέτρο, μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού. Θα πρέπει να προσέξουμε και να μην κάνουμε σύγχυση στο γεγονός ότι, έχουμε ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ (όχι ΔΥΟ ΘΕΟΥΣ), έχουμε τον **Θεό Πατέρα** (θεία φύση) και τον **άνθρωπο Χριστό Ιησού** (ανθρώπινη φύση) και αυτό είναι το μυστήριο της ευσεβείας που μας αναφέρει η Αγία Γραφή **«ο Θεός (ο ΕΝΑΣ που υπάρχει) εφανερώθη εν σαρκί»** (Α΄ Τιμόθεου Γ:16) και μια μικρή γεύση αυτού του μυστηρίου έχουμε, όταν ο πιστός λάβει στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής, το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος (Πράξεις Β:1-4), όπου ο Ιησούς δια του αγίου Πνεύματος του Πατέρα κατοικεί μέσα σ’ αυτόν. Η Βίβλος, που είναι ο Λόγος του Θεού μας λέγει ότι ο Θεός αφού ανέστησε τον Ιησού, μας Τον απέστειλε για να μας ευλογεί: **«Προς εσάς πρώτον ο Θεός, ΑΝΑΣΤΗΣΑΣ τον Υιόν αυτού Ιησούν, ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ αυτόν δια να σας ευλογή, όταν επιστρέψετε έκαστος**

από των πονηριών υμών» (βλ. Πράξεις Γ:26 /βλ. Β΄ Κορινθίους ΙΓ:5 /Ιωάννης ΙΔ:17-18 /Α΄ Κορινθίους ΙΕ:45 /κλπ.).

Όλες οι δοξασίες που διαστρεβλώνουν την αλήθεια του Λόγου του Θεού, για το **ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ**, είναι διδασκαλίες των «πατέρων» του 3ου και του 4ου μ.Χ. αιώνα και εντεύθεν, οι οποίοι ήσαν γεμάτοι από τις θεωρίες του Πλάτωνα και ειδικότερα του Νεο-Πλατωνισμού, ο οποίος απαιτούσε έναν «τριαδικό» Θεό, όχι **σε φανερώσεις**, αλλά έναν Θεό **με πολλά πρόσωπα** μέσα στη θεότητα, όπως έχουμε στις παρακάτω περιπτώσεις, οι οποίες αναφέρονται ενδεικτικά:

- **Στη θεότητα του ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΥ:**

Βράχμα, Βισνού και Σίβα. Τρεις προαιώνιοι, προϋπάρχοντες και ίσοι μεταξύ τους θεοί. Ο πρώτος είναι ο **ΠΑΤΗΡ**, ο δεύτερος είναι ο **ΥΙΟΣ** που βγήκε από τον Πατέρα και ο **ΣΙΒΑ** που βγήκε από τους άλλους δύο.

- **Στη θεότητα του ΒΟΥΔΙΣΜΟΥ:**

Είναι ο **ΝΑΡΑ** ο Πατέρας που είναι το «**αιώνιο αρσενικό**», η **ΝΑΡΙ** η Μητέρα που είναι το «**αιώνιο θηλυκό**» και ο **ΒΙΡΑΝΤΙ** ο Υιός που είναι «**ο Λόγος, ο Δημιουργός**».

- **Στις θεότητες των ΒΑΒΥΛΩΝΙΩΝ:**

Εδώ έχουμε μία θεϊκή “τριάδα” που αποτελείται από τον **Νεμβρώδ**, τη σύζυγό του **Σεμίραμις** και το γιό της **Θαμμούζ** (ή Ταμμούζ). Όταν πέθανε ο Νεμβρώδ, η Σεμίραμις ισχυρίστηκε πως τώρα ήταν ο **Θεός-Ήλιος** (ή ο Βάαλ) και όταν αργότερα γέννησε τον Θαμμούζ, ισχυρίστηκε ότι ήταν ο αναγεννημένος Νεμβρώδ. Από τις τρεις αυτές βαβυλωνιακές θεότητες προήλθαν μετέπειτα όλες οι θεότητες της αρχαιότητας και γενικά το ιερατείο με τις απόκρυφες μυστηριακές τελετές.

- **Στις θεότητες των ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ:**

Υπέρτατη θεία αρχή των Αιγυπτίων ήταν η τριαδική θεότητα: **Άμμων Ρα**, **Ίσις** και **Όσιρις**. Επίσης στην Καβάλα της Αιγύπτου ελάτρευαν τους **Δέκα** (10) Σεφιρώθ, από τους οποίους οι τρεις (3) αντιπροσώπευαν τη «θεία τριαδικότητα» και οι άλλοι επτά (7) την «εξέλιξη του σύμπαντος».

- **Στη φιλοσοφία του ΠΛΑΤΩΝΑ:**

Είναι ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ που τον αποκαλεί «**ο Πατήρ**», είναι η ΘΕΙΑ ΝΟΗΣΗ που την αποκαλεί «**Νου, Λόγο, Σοφία, Σωτήρα**» και τέλος είναι η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ που την αποκαλεί «**το Πνεύμα**».

Θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι οι όροι «τριαδικός θεός», «τρισυπόστατος θεός», «ο Θεός Υιός», «ο Θεός το άγιον Πνεύμα», «Θεός με τρία πρόσωπα», «συνάναρχοι, ομοούσιοι, αδιαίρετοι», «βασίλισσα των ουρανών», «**Παν-αγία**», «**αι-πάρθενος**», «**Θεο-τόκος**», «**Θεο-μήτωρ**», δεν υπάρχουν μέσα στην Αγία Γραφή. Όλα αυτά είναι δημιουργήματα της εκκλησίας της πρώτης Βυζαντινής περιόδου και ειδικότερα από τις αρχές του 4^{ου} αιώνα και μετά. Η αποδοχή **αντι-Βιβλικών** όρων, δηλαδή λέξεων, φραστικών διατυπώσεων, ορολογιών, κλπ., που δεν αναφέρονται ρητά μέσα στην Αγία Γραφή και η κατά καιρούς χρησιμοποίησή τους από διάφορες Χριστιανικές ομολογίες, είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθούν μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας του Χριστού διαμάχες, προστριβές, προβλήματα και καταστροφικές αιρέσεις.

Ο Θεός, στον οποίο πιστεύουμε και λατρεύουμε, είναι Ένας, ο **ΠΑΤΕΡΑΣ**, ο οποίος είναι άναρχος, αιώνιος, παντοδύναμος, κλπ. και τον οποίο «**ουδείς είδε πώποτε**» (Α΄ Ιωάννου Δ:12 /Α΄ Τιμόθεου ς΄:16 /κλπ.), αλλά μας αποκαλύφτηκε στο πρόσωπο του **ΥΙΟΥ** Του, του Ιησού Χριστού «**...ο ών εις τον κόλπον του Πατρός Εκείνος ΕΦΑΝΕΡΩΣΕΝ Αυτόν**» (Ιωάννης Α:18 /Β΄ Κορινθ.Ε:19 /κλπ.). Ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς είναι

ο μόνος Μεσίτης μας προς τον Πατέρα Θεό (Α΄ Τιμ.Β:5).

Ο Λόγος του Θεού μας λέγει ότι «Πας ο αρνούμενος τον ΥΙΟΝ, δεν έχει ουδέ τον ΠΑΤΕΡΑ» και «ο μένων εν τη διδαχή του Χριστού, ούτος έχει ΚΑΙ τον Πατέρα και ΚΑΙ τον Υιόν» (βλ. Α΄ Ιωάννου Β:23 /Β΄ Ιωάννου εδ.9 /κλπ.). Όποιος έχει τον Πατέρα και τον Υιό, τι έχει; Έχει την κοινωνία του αγίου Πνεύματος (βλ. Β΄ Κορινθίους ΙΓ:13 /Ιωάννης ΙΔ:23β /κλπ.).

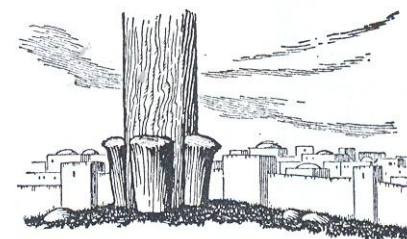
❖ Ερχόμαστε και πάλι στο θέμα μας: «Ας κάμωμεν άνθρωπον...». Εδώ ο ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ μιλά προφητικά για το έργο που θα έκανε στο μέλλον μαζί με τον Υιό Του, που θα Τον γεννούσε δια μέσου της παρθένου Μαρίας «εκ Πνεύματος αγίου» (Ματθ.Α:18) και το έργο θα ήταν να γίνει ο άνθρωπος κατ' εικόνα Του και καθ' ομοίωσή Του.

Λέγοντας ο Θεός «Ας κάμωμεν...» δεν αναφέρεται στη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου, αλλά σε όλο το ανθρωπινό γένος, φανερώνοντας έτσι ποια ήταν η πρόθεσή Του για τον άνθρωπο γενικά, να τον κάνει δηλ. κατά την εικόνα Του και κατά την ομοίωσή Του.

Το ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο μόνος Του, δεν φαίνεται μόνο από τη Γένεση Α:27, αλλά και από πλήθος άλλων χωρίων της Αγίας Γραφής, μερικά από τα οποία θα αναφέρουμε αντιπροσωπευτικά:

1. **ΗΣΑΪΑΣ ΜΔ:24** «Ούτω λέγει ο Κύριος, όστις σε ελύτρωσε, και σε έπλασεν εκ κοιλίας, Εγώ (είμαι) ο Κύριος Ο ΠΟΙΗΣΑΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ο μόνος εκτείνας τους ουρανούς, ο στερεώσας την γην απ' ΕΜΑΥΤΟΥ»
2. **ΗΣΑΪΑΣ ΞΔ:8** «Αλλά τώρα, Κύριε, ΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΗΜΩΝ, ημεείς (είμεθα) ο πληός, και Συ ο Πλάστης ημών, και πάντες είμεθα το έργον της ΧΕΙΡΟΣ Σου».

3. **ΝΕΕΜΙΑΣ Θ:6** «Συ αυτός είσαι Κύριος ΜΟΝΟΣ, Συ εποίησας τον ουρανόν, τους ουρανούς των ουρανών, και πάσαν την στρατιάν αυτών, την γην ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΠ' ΑΥΤΗΣ, τας θάλασσας και πάντα τα εν αυταίς, και Συ ζωοποιείς πάντα ταύτα...»
4. **ΜΑΡΚΟΣ ΙΓ:19** «Διότι αι ημέραι εκείναι θέλουσιν είσθαι θλίψις τοιαύτη, η οποία δεν έγεινεν απ' αρχής της κτίσεως, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΕΚΤΙΣΕΝ Ο ΘΕΟΣ, έως του νυν, ουδέ θέλει γείναι».
5. **ΠΡΑΞΕΙΣ Δ:24** «Οι δε ακούσαντες, ομοθυμαδόν ύψωσαν την φωνήν προς τον Θεόν, και είπον, “Δέσποτα, Συ (είσαι) ο Θεός, ΟΣΤΙΣ ΕΚΑΜΕΣ τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν, και ΠΑΝΤΑ τα εν αυτοίς”...»
6. **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Δ:11** «Άξιος είσαι, Κύριε, να λάβης την δόξαν και την τιμήν και την δύναμιν, Διότι ΣΥ ΕΚΤΙΣΑΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ, και δια το θέλημά Σου υπάρχουνσι και εκτίσθησαν».

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ «ΟΜΟΙΟΙ ΜΕ ΑΥΤΟΝ»

«Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν φανερώθη τι θέλομεν εισθαι, εξεύρομεν όμως, ότι, όταν φανερωθή, θέλομεν εισθαι Ο Μ Ο Ι Ο Ι με Αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί Αυτόν καθώς είναι...» (Α΄ Ιωάννου Γ:2).

Η πρόθεση του Πατέρα ήταν να κάνει τον άνθρωπο “κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ Του”. Η ομοιότητα αναφέρεται βασικά στον εσωτερικό άνθρωπο, αναφέρεται στην ομοιότητα της υπόστασης του ανθρώπου με τον χαρακτήρα της αγιότητας του Θεού. Η ομοίωση είναι η ενότητα της καρδιάς του ανθρώπου με το “θέλω” του Θεού. Στη Γένεση Α:27 βλέπουμε ότι ο Θεός πραγματοποίησε το πρώτο μέρος του σχεδίου Του, δημιούργησε δηλ. τον άνθρωπο **“κατά την ΕΙΚΟΝΑ Του”** και αμέσως άρχισε να πραγματοποιεί το δεύτερο μέρος του σχεδίου Του, να κάνει τον άνθρωπο και **“κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ Του”** και αυτό το άρχισε με την κοινωνία που είχε με τον Αδάμ μέσα στον κήπο της Εδέμ.

Ο χρόνος που πέρασε από τη δημιουργία του Αδάμ και της Εύας, μέχρι την πτώση τους, ήταν χρόνος επικοινωνίας με το Θεό, ήταν χρόνος που ο Θεός άρχισε να τους κάνει κατά την ομοίωσή Του. Με την πτώση τους όμως στην αμαρτία, έχασαν αυτό που είχαν αποκτήσει με το Θεό, αλλά έχασαν και μέρος της εικόνας του Θεού. Όλη η δημιουργία του Θεού είχε σαν κέντρο τον Αδάμ. Ο Θεός πέρασε μπροστά από τον Αδάμ όλα τα ζώα για να τους δώσει

όνομα και ο Αδάμ, είχε τέτοια διανοητική ικανότητα από το Θεό, που έδωσε στο κάθε ζώο το όνομα που ανταποκρινόταν επακριβώς στα χαρακτηριστικά του. Αυτή τη διαύγεια πνεύματος, την ικανότητα και την οξυδέρκεια που είχε ο Αδάμ, την έχασε με την παρακοή του στην εντολή του Θεού, ξέπεσε τόσο χαμηλά που πήγε να κρυφτεί από το Θεό, κάτι που και ο πιο ανόητος άνθρωπος ξέρει ότι από το Θεό δεν μπορεί να κρυφτεί κανείς. Ο Αδάμ όμως το έκανε.

Αν ο Αδάμ είχε την ομοίωση του Θεού στην πληρότητά της, όπως την είχε **“ο έσχατος Αδάμ”** (Α΄ Κορινθίους ΙΕ:45), ο Ιησούς Χριστός, δεν θα αμάρτανε. Αλλά αμάρτησε και παρέσυρε μαζί του ολόκληρη την ανθρωπότητα: **«...Δι΄ ενός ανθρώπου η αμαρτία εισήλθεν εις τον κόσμον, και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτω διήλθεν ο θάνατος εις πάντας τους ανθρώπους, επειδή ΠΑΝΤΕΣ ΗΜΑΡΤΟΝ»** (Ρωμαίους Ε:12). Το μέρος της εικόνας που έχουμε τώρα, δεν είναι αυτό που θα έπρεπε να έχουμε, ούτε αυτό που θα ήθελε ο Θεός να είμαστε. Με την πτώση του ο άνθρωπος έχασε την απόλυτη κυριαρχία που είχε επάνω στη δημιουργία του Θεού. Θα έρθει όμως καιρός που ο Θεός θα πάρει την κατάρα από τη γη και ο άνθρωπος θα επανέλθει στη κατάσταση που είχε μέσα στον κήπο της Εδέμ.

Ο Θεός τώρα εργάζεται, δια μέσου του Υιού Του, για να μας επαναφέρει σε ζωντανή επικοινωνία μαζί Του, ώστε να έχουμε την εικόνα Του και την ομοίωσή Του: **«Ο δε Ιησούς απεκρίθη προς αυτούς (τους Ιουδαίους), Ο Πατήρ μου ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ έως τώρα, και εγώ εργάζομαι»** (Ιωάννης Ε:17). Ο Θεός από τη στιγμή της δημιουργίας του ανθρώπου, πάντοτε εργαζόταν για να τον φέρει στην ομοίωση Του με τον Λόγο Του και με το Πνεύμα Του. Και αυτή την εργασία του Θεού μας φανερώνει η Γραφή στη Γένεση Α:26, την εργασία του Πνεύματός Του με τον άγιο Λόγο Του, ο οποίος έγεινε άνθρωπος και έστησε τη σκηνή Του μέσα μας: **«Και ο Λόγος σαρκ έγένε-**

το και εσκήνωσεν εν ημίν» (Ιωάννης Α:14, αρχαίο κείμενο).

Ο «Λόγος του Πατέρα» είναι ο “άνθρωπος Χριστός Ιησούς”, με τον οποίο πρέπει να ταυτιστούμε για να γείνουμε «όμοιοι με Αυτόν». Ο Ιησούς είπε ότι **«Εγώ ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΞΗΛΘΟΝ, και έρχομαι, επειδή δεν ήλθον απ’ εμαυτού, αλλά Εκείνος με απέστειλε»** (Ιωάννης Η:42). Ο Ιησούς ήταν μέσα στον Πατέρα (“...και ο Λόγος ήν ΠΡΟΣ τον Θεόν”) και εξήλθε από τον Πατέρα. Ίσως κάποιος να αναρωτηθεί και να πει ότι «Αφού ο “Λόγος” του Πατέρα εξήλθε, ο Θεός έμεινε χωρίς λόγο, έγεινε “ά-Λογος;” Όχι βέβαια, αλλά αυτό είναι το ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ, ότι «ο Θεός (ο Ένας που υπάρχει) εφανερώθη ΕΝ σαρκί (μέσα στη σάρκα του Υιού Του), εδικαιώθη εν πνεύματι ...κλπ» (βλ. Α΄ Τιμόθεου Γ:16).

Ο απόστολος Παύλος γράφει **«...εις τους κεκλημένους κατά τον ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΝ (αυτού). Διότι όσους ΠΡΟΕΓΝΩΡΙΣΕ, (τούτους) και ΠΡΟΩΡΙΣΕ συμμόρφους της εικόνας του Υιού αυτού...»** (Ρωμαίους Η:28-30). Ο Θεός πρώτα μας προγνωρίζει και μετά μας προορίζει και ο προορισμός μας είναι ένδοξος και ουράνιος, είναι να γίνουμε «σύμμορφοι» με τον Υιό Του, να γίνουμε «όμοιοι» με Αυτόν.

1. **Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΕ: 47-49**

«...Ο πρώτος άνθρωπος (είναι) εκ της γης, ΧΟΪΚΟΣ, ο δεύτερος άνθρωπος (ο Κύριος) εξ ΟΥΡΑΝΟΥ. Οποίος ο χοϊκός, τοιούτοι και οι χοϊκοί, και οποίος ο επουράνιος, τοιούτοι και οι επουράνιοι. Και καθώς ΕΦΟΡΕΣΑΜΕΝ την εικόνα του χοϊκού, ΘΕΛΟΜΕΝ ΦΟΡΕΣΕΙ και την εικόνα του επουρανίου».

Ο Θεός διαχωρίζει τη δημιουργία Του σε “υλική” και σε “πνευματική”, διαχωρίζει τους ανθρώπους σε “χοϊκούς” και σε “επουράνιους”. Όταν είμαστε μακριά από το Θεό, μέσα στην αμαρτία, είμαστε “χοϊκοί” και έχουμε γεννηθεί μόνο

σαρκικά, από τους γονείς μας. Πρέπει όμως να λάβει χώρα και μια άλλη γέννηση στη ζωή μας, η πνευματική γέννηση, η αναγέννησή μας και τότε αρχίζουμε να βαδίζουμε και κατά την ομοίωση του Θεού, γι’ αυτό ο Θεός βαπτίζει τους πιστούς με το άγιο Πνεύμα Του και τους δίνει χαρίσματα, ώστε να έχουν ισχυρά όπλα για να πολεμήσουν, να νικήσουν και να φορέσουν την εικόνα του επουρανίου.

2. **ΕΦΕΣΙΟΥΣ Β:10**

«Διότι αυτού ποίημα είμεθα, κτισθέντες εν Χριστώ Ιησού προς έργα καλά, τα οποία προητοίμασεν ο Θεός, ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΩΜΕΝ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ...»

Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στην πνευματική δημιουργία, στη νέα κτίση. Αν κάποιος άνθρωπος δεν έχει αναγεννηθεί, δεν είναι “νέο κτίσμα” και φυσικά δεν μπορεί να μετέχει στην πνευματική δημιουργία του Θεού και να γίνει κατά την ομοίωσή Του. Είμαστε “ποίημα” του Θεού «κτισθέντες εν Χριστώ Ιησού» και όχι μόνο αυτό, αλλά ο Θεός συνεργάζεται με τον άνθρωπο για να τον φέρει στην εικόνα Του και στην ομοίωσή Του.

3. **ΕΦΕΣΙΟΥΣ Δ:22-24**

«ΝΑ ΑΠΕΚΔΥΘΗΤΕ τον παλαιόν άνθρωπον (τον) κατά την προτέραν διαγωγήν, τον φθειρόμενον κατά τας απατηλάς επιθυμίας, και ΝΑ ΑΝΑΝΕΟΝΗΣΘΕ εις το πνεύμα του νοός σας, και ΝΑ ΕΝΔΥΘΗΤΕ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ, τον κτισθέντα κατά Θεόν εν δικαιοσύνη και οσιότητι της αληθείας».

Πιστεύω ότι εδώ η Γραφή ερμηνεύει τα λόγια του Θεού, όταν είπε **«Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ’ εικόνα ημών, καθ’ ομοίωσιν ημών».** Και για να γίνει αυτό, θα πρέπει ο άνθρωπος να βγάλει από επάνω του το ένδυμα της αμαρτίας, να ξεντυθεί τον παλαιό αμαρτωλό άνθρωπο και να φορέσει το ένδυμα της δικαιοσύνης του Θεού, να ντυθεί το

νέο άνθρωπο, «τον κτισθέντα κατά Θεόν».

Ο Θεός μας καλεί να γίνουμε “σύμφυτοι” με τον Υιό Του. Να γίνουμε **«σύμφυτοι με Αυτόν κατά την ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ του θανάτου Αυτού»** (βλ. Ρωμαίους ς´:4-8), γεγονός που γίνεται συμβολικά με το βάπτισμά μας στο νερό, όπου εκεί θάβουμε τον παλαιό άνθρωπο, αλλά να γίνουμε και **«σύμφυτοι κατά την ομοιότητα της ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ Αυτού»**, γεγονός που αρχίζει με την αναγέννησή μας, με το βάπτισμα στο νερό, με το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα και συνεχίζεται με την άγια και καθαρή ζωή μας ενώπιον του Θεού.

4. **Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ε: 17**

«Ὅθεν εἰς τὴν (ἡμῶν) ἐν Χριστῷ, (εἰς) ΝΕΟΝ ΚΤΙΣΜΑ (το αρχαίο κείμενο γράφει “καινή κτίσις”), τα ΑΡΧΑΙΑ παρήλθον, ἰδοὺ τα πάντα ἐγένεον ΝΕΑ».

Η επιθυμία του Θεού είναι να γίνει ο άνθρωπος **“καινή κτίσις”**, να γίνει ένα νέο πνευματικό δημιούργημα, έχοντας λάβει μέσα του το άγιο Πνεύμα Του, τη δική Του φύση. Αυτή η πνευματική δημιουργία, η “κανούρια κτίση” υπήρχε και στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, όπου βλέπουμε τον Αβραάμ να μιλάει για την ουράνια πόλη, τη “Νέα Ιερουσαλήμ”, τεχνίτης και δημιουργός της οποίας είναι ο Θεός. Η ουράνια αυτή πόλη είναι η “Εκκλησία του Χριστού” και ο Αβραάμ την “είδε” στην πληρότητά της στον ουρανό, όπως ακριβώς την βλέπει και ο απόστολος Ιωάννης στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

Ίσως κάποιος εύλογα ρωτήσει “Πως ο Αβραάμ ήταν ενώπιον του Θεού μια καινούρια κτίση, αφού έζησε δύο χιλιάδες χρόνια περίπου πριν από τον Χριστό;” Ήταν δια της πίστεως και δια μέσου της θυσίας του αρνίου, που ο Θεός είχε διατάξει να κάνουν, γιατί όλες οι θυσίες των ζώων συμβόλιζαν τη μία και μοναδική θυσία που θα γινόταν στο

μέλλον, συμβόλιζαν τη θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Ο Δανιήλ, ο Μωϋσής, ο Δαβίδ, όλοι οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης ήσαν ενώπιον του Θεού **«καινούρια κτίση εν Χριστῷ Ιησού»** κι ας μην είχε έρθει ακόμα ο Ιησούς, ήσαν δια της πίστεως και “δια της χύσεως του αίματος”, γιατί μας λέγει στην Εβραίους Θ:22 **«χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις (αμαρτιών)»**...». Όλα αυτά ήσαν τύποι, σκιά των μελλόντων.

Θα πρέπει να κάνουμε μια αναγκαία διευκρίνιση ανάμεσα στο **“νέον κτίσμα”** που αναφέρει η μετάφραση του Ν. Βάμβα και στην **“καινή κτίση”** που αναφέρει το αρχαίο κείμενο. Υπάρχει μια σαφής διαφορά μεταξύ **«νέου»** και **«καινούριου»**:

«ΝΕΟ» είναι κάτι που γίνεται από την αρχή, χωρίς να υπάρχει προηγούμενο υλικό ή υποδομή. Είναι κάτι που γίνεται **«εκ του μηδενός»** και αυτό μόνον ο Θεός μπορεί να το κάνει.

«ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ» είναι κάτι που γίνεται από προϋπάρχον υλικό, είναι δηλαδή κάτι που **«ανακαινίζεται»**, είναι ΠΑΛΑΙΟ και τώρα γίνεται ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ. Ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, **“εποιήθη”** από το Θεό εκ του μηδενός (Γένεση Α:27), ενώ όλους τους μετέπειτα ανθρώπους ο Θεός τους **“έκαμεν”** (Γέ-νεση Α:26). Γι’ αυτό, όταν ο αμαρτωλός άνθρωπος πιστέψει στη θυσία του Ιησού στο Γολγοθά και ελευθερωθεί από τις αμαρτίες του, τότε, ενώπιον του Θεού είναι **“καινή κτίσις”**. Ο αμαρτωλός άνθρωπος **ανακαινίστηκε** με το αίμα της θυσίας του Ιησού.

5. **Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Γ: 18**

«Ἡμεῖς δε πάντες βλέποντες ὡς ἐν κατόπτρῳ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου με ἀνακεκαλυμμένον πρόσωπον, ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΜΕΘΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ, ΑΠΟ ΔΟΞΗΣ ΕΙΣ ΔΟ-

ΞΑΝ, καθώς από του Πνεύματος του Κυρίου».

Τη δόξα του Θεού Πατέρα τη βλέπουμε στο πρόσωπο του Υιού Του, αλλά και στους αγίους Του. Η δόξα του Θεού αντικατοπτρίζεται στο σύνολο των πιστών, στο σύνολο της εκκλησίας του Ιησού Χριστού, γιατί οι πιστοί είναι το “σώμα Του” και Αυτός είναι η κεφαλή του σώματος. Και εφόσον οι πιστοί είναι το “σώμα” του Κυρίου, αυτό είναι που λέγει ο Λόγος του Θεού **«Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ’ ΕΙΚΟΝΑ ημών, καθ’ ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών».** Όλη η ενέργεια της πνευματικής δημιουργίας του Θεού, της νέας εν Χριστώ κτίσης, είναι τώρα μέσα στους αγίους Του, στους πιστούς και μπορούμε να πούμε ότι εκπροσωπείται από το Λόγο του Θεού, ο οποίος έρχεται να μορφώσει το κάθε παιδί του Θεού, να μορφώσει το χαρακτήρα του, το “είναι” του, το “θέλω” του και να τον κάνει κατά την εικόνα Του και κατά την ομοίωσή Του.

6. Α' ΙΩΑΝΝΟΥ Γ:2-3

«Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν εφανερώθη τι θέλομεν είσθαι, εξεύρομεν όμως, ότι, όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι ΟΜΟΙΟΙ με Αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί Αυτόν καθώς είναι. Και πας όστις έχει την ελπίδαν ταύτην επ’ αυτόν, ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΕΑΥΤΟΝ, καθώς Εκείνος είναι καθαρός».

Αυτό που λέγει ο Θεός στη Γένεση Α:26 (“Ας κάμωμεν”), αυτό που είχε στην πρόθεσή Του για να κάνει στον άνθρωπο, βλέπουμε εδώ στην Α' Ιωάννου Γ:2 να εκπληρώνεται στο τελικό στάδιο. Θα είμαστε όμοιοι με Αυτόν, όταν Τον δούμε πρόσωπο προς πρόσωπο. Στον ουρανό θα λάβει χώρα ολοκληρωτικά η ομοίωση του Θεού μέσα μας και θα γίνουμε ένα με Αυτόν. Θα είναι η ενδοξότερη στιγμή της εκκλησίας του Χριστού. Τώρα, εδώ στη γη, καθαριζόμαστε **«από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, εκπληρούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού»** (Β' Κορινθίους Ζ:1) μέχρι να συνα-

ντήσουμε τον Κύριό μας πρόσωπο με πρόσωπο. Έρχεται ο Λόγος και το Πνεύμα του Θεού και μας πλένει το νου και τη σκέψη μας από κάθε ακαθαρσία και μας καθαρίζει την καρδιά, μέχρι την ευλογημένη στιγμή που θα Τον συναντήσουμε. Η προτροπή του Κυρίου μας είναι **«Μη συμμορφόνεσθε με τον αιώνα τούτον, αλλά μεταμορφόνεσθε ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΟΟΣ ΣΑΣ, ώστε να δοκιμάζετε τι (είναι) το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον»** (Ρωμ.ΙΒ:2).

7. ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Α:15

«...Όστις (ο Ιησούς) είναι ΕΙΚΩΝ του Θεού του αοράτου, ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ...»

Αυτό που ο Θεός κάνει συνέχεια, είναι να μας φέρει, δια μέσου του Ιησού, στην εικόνα Του και στην ομοίωσή Του. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο “πρωτότοκος” όλης της πνευματικής δημιουργίας του Θεού και όλοι οι άγιοι της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης είναι “δευτερότοκοι”, “τριτότοκοι”, κ.ο.κ.. Το “πρωτότοκος” αναφέρεται από το Λόγο του Θεού πάντοτε σε σχέση με την εκκλησία. Ο αναστημένος Ιησούς Χριστός (ο πρωτότοκος) είναι η **ΚΕΦΑΛΗ** της εκκλησίας και οι πιστοί (οι δευτερότοκοι, οι τριτότοκοι, κλπ.) είναι το υπόλοιπο **ΣΩΜΑ** της Εκκλησίας

Οι μόνοι που δημιουργήθηκαν αθώοι, χωρίς αμαρτία, ήταν ο **«πρώτος ΑΔΑΜ»** (που είναι ο πρώτος άνθρωπος) και ο **«έσχατος ΑΔΑΜ»**, που είναι ο Ιησούς Χριστός. Ενώ ο Αδάμ (ο πρώτος άνθρωπος) αμάρτησε και ξέπεσε, ο Ιησούς έγινε τέλειος μέσα από τις δοκιμασίες. Πειράστηκε μας λέγει η Γραφή κατά πάντα, αλλά βρέθηκε τέλειος, γι’ αυτό και ονομάζεται και ο **“έσχατος αδάμ”** γιατί είναι ο τελευταίος από το γένος του Αδάμ και ο πρώτος της ουράνιας κτίσης, είναι ο “πρωτότοκος πάσης κτίσεως”. Είναι ο πρώτος τεχθείς από όλη την κτίση, και από την υλική και από την πνευματική. Πριν τεχθεί η πνευματική κτίση υπήρχε σαν Λόγος,

σαν η ενδιάθετη σκέψη του Πατέρα. Απ' Αυτόν ξεκινά η πνευματική δημιουργία, η Εκκλησία του Θεού, και μετά η υλική δημιουργία.

Ο Ιησούς Χριστός δεν είναι μόνο ο **“πρωτότοκος όλης της κτίσης”**, αλλά είναι και ο **“πρωτότοκος εκ των νεκρών”**, είναι ο πρώτος που αναστήθηκε από τους νεκρούς και εκάθισε στα **«δεξιά»** της μεγαλωσύνης του Θεού, ως ο πρώτος Υιός της πνευματικής κτίσης του Θεού. Το σχέδιο το οποίο συνέλαβε ο Θεός πραγματοποιήθηκε με την ανάληψη του Ιησού Χριστού, ο Οποίος εκάθισε μέσα στο Θρόνο του Πατέρα (βλ. Αποκάλυψη Γ:21) και στον Οποίο δόθηκε **«πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης»** (Ματθαίος ΚΗ:18 - **Βλέπε:** Ιωάννης Γ:35, Ε:22, ΙΓ:3, ΙΖ:2, Πράξεις Β:36, Ρωμαίους ΙΔ:9, Α' Κορινθ. ΙΕ:27, Εφεσίους Α:10,20-21, Φιλιππ.Β:9-10, Α' Πέτρου Γ:22, κλπ).

Η αναφορά της Βίβλου ότι ο Ιησούς «κάθεται εις τα δεξιά του Πατρός» είναι μεταφορική, αφού, ο ίδιος ο Ιησούς, που δίνει την αποκάλυψη στον Ιωάννη, το ξεκαθαρίζει ρητά, ότι δεν κάθισε στα **«δεξιά»** του θρόνου του Θεού, αλλά **«μέσα»** στο θρόνο του Πατέρα: **«Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθίση μετ' Εμού ΕΝ ΤΩ ΘΡΟΝΩ ΜΟΥ, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθισα μετά του Πατρός μου εν τω θρόνω ΑΥΤΟΥ»** (Αποκάλυψη Γ:21). Στην Αποκάλυψη ΚΒ:3-4 βλέπουμε μόνο ΕΝΑ θρόνο, που είναι ο **«θρόνος του ΘΕΟΥ και του ΑΡΝΙΟΥ»**

Ο Ιησούς Χριστός, πήρε τη θέση της εξουσίας, της δόξας και του μεγαλείου ενώπιον του Θεού, γι' αυτό, λίγο πριν αναληφθεί, είπε στους μαθητές Του: **«Εδόθη εις Εμέ ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανών και επί γης»** (Ματθαίος ΚΗ:18). Τα πάντα (όχι «μερικά», ή «λίγο») δόθηκαν από τον Πατέρα στον Υιό, **«τον οποίον έθεσε ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΝ πάντων»** (Εβραίους Α:2). Αυτό διακήρυξε ο απ. Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής: **«Αφού λοιπόν υψώθη ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ του Θεού και έλαβε παρά του Πατρός την επαγγελίαν του αγίου**

Πνεύματος, εξέχεε τούτο, το οποίον τώρα σεις βλέπετε και ακούετε.... Βεβαίως λοιπόν **ας εξεύρη πας ο οίκος του Ισραήλ ότι ο Θεός ΚΥΡΙΟΝ και ΧΡΙΣΤΟΝ έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησούν, τον οποίον σεις εσταυρώσατε»** (βλ.Πράξεις Β:33-36). Το ίδιο ακριβώς ανέφερε αργότερα ο Πέτρος, όταν απολογείτο μπροστά στο συνέδριο των Αρχιερέων, μετά την απελευθέρωση των αποστόλων από τον άγγελο του Κυρίου: **«Τούτον (τον Ιησού) ο Θεός ύψωσε ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΑΥΤΟΥ αρχηγόν και σωτήρα, διά να δώσει μετάνοιαν εις τον Ισραήλ και άφεσιν αμαρτιών...»** (βλέπε: Πράξεις Ε:31).

Όπως ο Ιησούς ήταν αθώς ενώπιον του Θεού, έτσι και ο άνθρωπος, όταν αναγεννιέται, αποκτά την ίδια θέση με το Σωτήρα του και μπαίνει στις δοκιμασίες για να μπορέσει να πάρει την τελειότητα. Όταν αναγεννιέται ο άνθρωπος, ενώπιον του Θεού είναι **«άγιος»**, αλλά δεν είναι όμως **«τέλειος»**. Με την υπακοή του στο θέλημα του Κυρίου αρχίζει να εκπληρώνεται και η ομοίωσή του με το Θεό και αυτό είναι που ο Θεός είχε μέσα στην πρόθεσή Του να κάνει για τον άνθρωπο, όταν είπε **“Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών, καθ' ομοίωσιν ημών”**.

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗΝ ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ

Παραθέτουμε παρακάτω έναν κατάλογο ορισμένων τρόπων, με τους οποίους ο άνθρωπος αντιπροσωπεύει το Δημιουργό Του και Θεό Του:

1. Στην **τυπολογία** ο άνθρωπος αντιπροσωπεύει το Θεό στη Γη.
2. Ο Θεός είναι η ΚΕΦΑΛΗ της δημιουργίας και ο άνθρωπος, που είναι η ΚΟΡΩΝΙΔΑ της δημιουργίας του Θεού και φέρει τη σφραγίδα της Θείας φύσης, **έχει εξουσία και κυριαρχικά δικαιώματα** επάνω σε ολόκληρη τη δημιουργία του Θεού, των φυτών και των ζώων.
3. Ο άνθρωπος έχει ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ, όπως και ο Δημιουργός του, κάτι που **τον ξεχωρίζει και τον διακρίνει** από όλη την υπόλοιπη δημιουργία του Θεού. Έχει ελεύθερη σκέψη και θέληση, έχει την ικανότητα να κρίνει και να εκφράζεται ελεύθερα, έχει το ύψιστο προνόμιο της «ελεύθερης εκλογής», δηλαδή ο άνθρωπος είναι ένα «ελεύθερο ηθικό όν», που μπορεί να διαθέτει την ελευθερία του αυτόβουλα. Κατ' αυτό τον τρόπο ο άνθρωπος αντιπροσωπεύει το Θεό και μόνον αυτός μέσα σε ολόκληρη τη δημιουργία Του.
4. Ο άνθρωπος **σαν οντότητα** αντιπροσωπεύει το Θεό. Το σαλιγγάρι για παράδειγμα δεν αντιπροσωπεύει το Θεό, αλλά μόνον ο άνθρωπος, γιατί αυτός στέκεται όρθιος, είναι οντότητα υψηλού επιπέδου, μπορεί να επικοινωνεί (με έν-

αρθρο λόγο), να σκέφτεται, να αγαπά, να εκφράζει τα συναισθήματά του, έχει λογική και έναρθρο λόγο και γενικά ο άνθρωπος προΐσταται επάνω σε όλη τη δημιουργία και ηγεμονεύει επ' αυτής.

5. Αντιπροσωπεύοντας το Θεό ο άνθρωπος, μπορεί να δημιουργήσει, να γίνει αρχή κίνησης, να κάνει πράγματα να συμβούν και τα πράγματα αυτά στη συνέχεια να τον υπηρετούν και γενικά να εργάζονται γι' αυτόν.

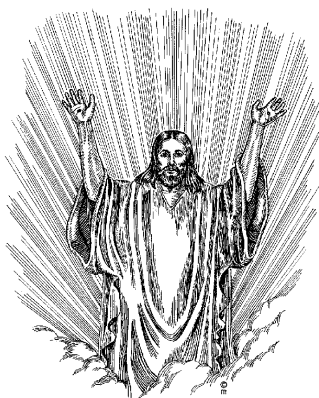
6. Ο άνθρωπος έχει «**πνεύμα**», όπως και ο Θεός, και καμιά άλλη δημιουργία δεν μπορεί να αντιπροσωπεύει το Θεό, παρά μόνο ο άνθρωπος που φέρει τη σφραγίδα του αγίου Πνεύματος του Θεού.

7. Ο Θεός **δοξάζεται** δια μέσου του ανθρώπου, ή με άλλα λόγια Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΟΞΑΖΕΙ ΤΟ ΘΕΟ. Ίσως κάποιος εύλογα ρωτήσει "Τι θα πεί, τι σημαίνει, Δοξάζω το Θεό;" Σημαίνει δείχνω το Θεό, δείχνω τις ιδιότητες του Θεού, προβάλλω το Θεό μέσα στη ζωή μου. Ο άνθρωπος είναι αγωγός των ιδιοτήτων του Θεού, δηλαδή της αγάπης Του, της δικαιοσύνης Του, της αγιότητάς Του, της φιλευσπλαχνίας Του, της ηθικής ωραιότητας και ομορφιάς Του, κλπ.. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος (το δημιούργημα του Θεού), σαν ένα κάτοπτρο, αντανakλά και διοχετεύει τις ιδιότητες του Θεού στον κόσμο.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο άνθρωπος είναι η εικόνα του Θεού και **μόνον** αυτός Τον αντιπροσωπεύει. Η εικόνα κατά συνέπεια δεν αναφέρεται στο εξωτερικό σχήμα. «Ο Θεός είναι Πνεύμα» (Ιωάννης Δ:24) και ως εκ τούτου δεν έχει σάρκα και οστά: «**Πνεύμα, σάρκα και οστά δεν έχει**» (Λουκάς ΚΔ:39). Είναι λάθος να διδάσκεται ότι ο άνθρωπος "εξωτερικά", "φυσικά" μοιάζει με το Θεό, επειδή η Αγία Γραφή λέγει ότι ο Θεός «**εποίησεν τον άνθρωπον ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ**

εαυτού». Ο Θεός δεν είναι άνθρωπος (βλ. Αριθμοί ΚΓ:19 /Α' Σαμουήλ ΙΕ:29).

Υπάρχει όμως και η έννοια, κατά την οποία η “εικόνα” μπορεί να αναφέρεται στο ότι ο άνθρωπος μοιάζει και κατά το εξωτερικό σχήμα με το Θεό, και αυτό αναφέρεται μόνο σε μία περίπτωση, στο ότι **“ο Θεός εφανερώθη εν σαρκί...”** και έτσι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο σύμφωνα με το εξωτερικό σχήμα που θα έπαιρνε ο ίδιος, όταν θα φανερωνόταν μέσα στη σάρκα του Υιού Του, όταν θα φανερωνόταν “εν Χριστώ Ιησού”. Ο απ. Παύλος μας λέγει **“ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν...”** (βλ. Β' Κορινθίους Ε:19).

Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ

ΠΟΙΑ Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΣΤΗ ΓΕΝΕΣΗ Γ:22 και ΙΑ:6-7

Πριν κλείσουμε το θέμα που εξετάζουμε και επειδή πολλοί δέχονται ότι η σωστή ερμηνεία του εδαφίου της Γένεσης Α:26 (**“Ας κάμωμεν άνθρωπον...”**) είναι ότι ο Θεός Πατέρας, μαζί με τα άλλα δύο μέλη της “τριάδας” δημιούργησε τον άνθρωπο, παρασυρόμενοι από τον πληθυντικό “ας κάμωμεν”, θα ήθελα να εξετάσουμε και άλλες δύο χαρακτηριστικές περιπτώσεις μέσα από το Λόγο του Θεού, όπου ο ίδιος ο Θεός μιλώντας, χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό, περιπτώσεις που και αυτές παρερμηνεύονται από την πλειοψηφία των πιστών.

1. Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ είναι τα λόγια που είπε ο Θεός, όταν οι πρωτόπλαστοι παράπεσαν στην αμαρτία, τρώγοντας από το απαγορευμένο δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού:

«Και είπε Κύριος ο Θεός, Ιδοὺ, ἐγένεεν ο Αδάμ ως ΕΙΣ ΕΞ ΗΜΩΝ, εις το γινώσκειν το καλόν και το κακόν...»
(Γένεση Γ:22)

(1) Το βασικό μήνυμα του εδαφίου αυτού είναι **Η ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ**. Μπορεί κάποιος να κατέχει αυτή τη γνώση μόνο με έναν από τους δύο παρακάτω τρόπους: Ο ένας τρόπος είναι το να γνωρίζει κάποιος το καλό και το κακό μέσα από την **παρατήρηση**, χωρίς ο ίδιος να έχει πράξει το κακό. Στην περίπτωση αυτή παράδειγμα έχουμε τον

ίδιο το Θεό, ο οποίος είναι αγαθός και “απειράστος κακού”. Ο άλλος τρόπος είναι να γνωρίζει κάποιος το καλό και το κακό **εμπειρικά**, δηλ. να έχει πράξει το κακό. Ο Αδάμ γνώρισε το κακό στην πράξη και αυτό το γεγονός ήταν η αιτία να τον διώξει ο Θεός μαζί με την Εύα από τον κήπο της Εδέμ, ώστε να μη φάγει και από το “δένδρο της ζωής” (βλ. Γένεση Β:9).

Εδώ στη Γένεση Γ:22 λέγει πολύ καθαρά ότι εφόσον ο Αδάμ αμάρτησε έγεινε «**σαν ένας από εμάς ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΙ το καλό και το κακό**», που σημαίνει ότι, εάν εδώ ο Θεός εννοεί τον εαυτό Του και τα άλλα δύο μέλη της “τριάδας” (όπως διδάσκεται από μεγάλη μερίδα πιστών), τότε ο Θεός και τα υπόλοιπα “πρόσωπα” της Θεότητας έχουν διαπράξει την αμαρτία, καθόσον εδώ ο Θεός δείχνει να έχει πλήρη (εμπειρική) γνώση του καλού και του κακού, γι’ αυτό λέγει ότι ο Αδάμ έγεινε σαν “ένας από αυτούς”, αφού ο Αδάμ **έπραξε** το κακό και δεν το γνώρισε απλά και μόνο από **παρατήρηση**. Αυτό όμως είναι παράλογο και αποτελεί μια κατηγορία εναντίον του Θεού, ο οποίος είναι “άγιος”, “αγαθός” και “τέλειος”. Αν ο Θεός αναφερόταν στον εαυτό Του, θα έπρεπε να πει ότι ο Αδάμ «**έγεινεν ως ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ**» και όχι ότι «**έγεινεν ως ΕΙΣ ΕΞ ΗΜΩΝ**», δηλαδή έγεινε «σαν ένας από εμάς». Ποιους “εμάς” εννοεί εδώ ο Λόγος του Θεού; Θα το δούμε αμέσως στη συνέχεια.

(2) Στα τρία πρώτα κεφάλαια της Γένεσης, μέχρι το εδάφιο που εξετάζουμε (Γ:22), βλέπουμε ότι αναφέρονται μόνο τέσσερα πρόσωπα. Πρώτον βλέπουμε το **Θεό**, μετά τον **Αδάμ** και την **Εύα** και τέλος τον όφη, το **Διάβολο**. Αυτά είναι τα πρόσωπα με τα οποία πρέπει να ασχοληθούμε και να βρούμε τη σωστή ερμηνεία του εδαφίου που εξετάζουμε. Ο Χριστός δεν είχε γεννηθεί ακόμα, καθόσον στη Γένεση Α:26 και Γ:15 αναφέρεται προφητικά. Από τα τέσσερα αυτά πρόσωπα ο Αδάμ και η Εύα γνώρισαν το καλό και το κακό εμπειρικά,

πειρικά, ενώ αυτή τη γνώση την είχε ήδη ο Σατανάς, ο οποίος υπερηφανεύτηκε ενώπιον του Θεού και έχασε την εξέχουσα, την υψηλή θέση που κατείχε μέσα στην παρουσία του Θεού και έτσι γνώρισε το κακό (βλ. Ησαΐας ΙΔ:12-15 / Ιεζεκ. ΚΗ: 12-19), Όταν ο Θεός λέγει ότι **<ο Αδάμ έγεινε σαν ΕΝΑΣ από εμάς>**, αναφέρεται στον ΕΑΥΤΟ του και στο ΣΑΤΑΝΑ. Ο ίδιος ο Θεός μόνο από παρατήρηση γνωρίζει το καλό και το κακό, ενώ ο Σατανάς το γνωρίζει εμπειρικά.

Ο Θεός στη Γένεση Γ:22 αναφέρεται στο Σατανά και με απλά λόγια μπορούμε να πούμε ότι ο Θεός λέγει πως “ο Αδάμ έχει αμαρτήσει και έγεινε σαν ένας από εμάς τους δύο, όπως εσύ Σατανά, γιατί μόνο εσύ γνωρίζεις το καλό και το κακό εμπειρικά και κατάφερες το Αδάμ να κάνει και αυτός το ίδιο”. Και έκτοτε ο άνθρωπος, ανάλογα με τον “ποιον” θα ακολουθήσει, δηλ. το Θεό ή το Σατανά, γίνεται **“ως ΕΙΣ ΕΞ ΗΜΩΝ”**, γίνεται ή “τέκνο υπακοής” (παιδί του Θεού) ή “τέκνο απείθειας” (παιδί του Διαβόλου). Μέση κατάσταση δεν υπάρχει.

Ο Σατανάς εξαπάτησε τους πρωτόπλαστους όταν τους είπε ότι **<Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει, αλλά εξεύρει ο Θεός, ότι καθ’ ήν ημέραν φάγητε απ’ αυτού (του δένδρου), θέλουσιν ανοιχθή οι οφθαλμοί σας, και θέλετε είσθαι ΩΣ ΘΕΟΙ, γνωρίζοντες ΤΟ ΚΑΛΟΝ και ΤΟ ΚΑΚΟΝ...>** (Γένεση Γ:4-5). Τους είπε εδώ ο Σατανάς μια “αλήθεια”, ότι θα γνωρίζουν το καλό και το κακό. Δεν τους διευκρίνισε όμως **“Πως θα το γνωρίζουν; Εμπειρικά όπως αυτός ή μέσα από την παρατήρηση όπως το γνωρίζει ο Θεός;”**

Όταν ο πιστός άνθρωπος βαδίζει προς την “ομοίωσή” Του με το Θεό, τότε θα μπορεί να γνωρίζει τέλεια το καλό και το κακό από παρατήρηση μόνο, χωρίς δηλαδή να έχει πράξει το κακό. Αυτό γίνεται δια μέσου του “Δένδρου της Ζωής” που είναι ο Ιησούς Χριστός. Ο φυσικός άνθρωπος που ζει μακριά από το Θεό δεν μπορεί να δεχτεί το Δένδρο της

Ζωής και όλα αυτά του φαίνονται ανοησίες. Αντίθετα ο πνευματικός άνθρωπος που έχει δεχτεί προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή τον Ιησού Χριστό, έχει το “νού” του Χριστού και έτσι γνωρίζει τα βάθη της γνώσης του Θεού, γεγονός που δεν θα μπορούσε να τα γνωρίζει εάν έπαιρνε από το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού.

Ο απόστολος Παύλος για το θέμα αυτό στην προς Κορινθίους Β:14-16 επιστολή γράφει:

«Ο ΦΥΣΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ δεν δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού, διότι είναι μωρία εις αυτόν, και ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ να γνωρίση (αυτά), διότι πνευματικώς ανακρίνονται. Ο ΔΕ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ (ΑΝΘΡΩΠΟΣ) ανακρίνει μεν πάντα, αυτός δε υπ’ ουδενός ανακρίνεται. Διότι “τις εγνώρισε τον νουν του Κυρίου, ώστε να διδάξη αυτόν;” Ημεείς όμως έχομεν ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ».

(3) Στη Γένεση Γ:22 δεν λέγει «**Και ΕΙΠΑΝ Κύριοι οι Ελοχίμ, Ιδού....κλπ**», ούτε λέγει «**Και ΕΙΠΑΝ Κύριος ο Θεός....**», αλλά λέγει «**Και ΕΙΠΕΝ Γιάχβε Ελοχίμ...**». Αυτός που μιλάει εδώ, είναι μόνον ΕΝΑΣ, ο Θεός, ο Γιάχβε Ελοχίμ και βλέπουμε και στην περίπτωση αυτή (όπως και στη Γένεση Α:26), να χρησιμοποιεί ρήμα ενικού αριθμού «**Και ΕΙΠΕΝ...**». Εδώ λοιπόν μιλάει ο Ένας Θεός που υπάρχει και εφόσον λέγει ότι ο Αδάμ έγεινε «**...ως ΕΙΣ ΕΞ ημών**», σημαίνει ότι ο Θεός μιλάει για τον Εαυτό Του και για κάποιον άλλο, που γνωρίζει το κα-λό και το κακό, όπως το γνωρίζει και ο Αδάμ και αυτός ο “κάποιος άλλος” είναι ο Σατανάς.

(4) Τέλος, θα πρέπει να αναφέρουμε ότι υπάρχει μια μερίδα πιστών ανθρώπων και σχολιαστών της Βίβλου, που πιστεύουν ότι, όταν ο Θεός λέγει «**Ιδού, έγεινεν ο Αδάμ ως ΕΙΣ ΕΞ ΗΜΩΝ, εις το γινώσκειν το καλόν και το κακόν**», εννοεί τον Εαυτό Του και τους αγγέλους. Η άποψη όμως αυτή είναι

τελείως αυθαίρετη και αντίθετη προς το Λόγο του Θεού, γιατί, όπως ο Θεός, **ούτε και οι άγγελοι γνωρίζουν εμπειρικά το κακό**. Υπάρχουν βέβαια οι άγγελοι του σκότους που γνωρίζουν εμπειρικά το κακό και είναι αυτοί που αμάρτησαν και ακολούθησαν το Διάβολο στην πτώση του, αλλά φυσικά αυτοί δεν βρίσκονται στην παρουσία του Θεού. Άρα αυτός που μιλάει στη Γένεση Γ:22 είναι ο Θεός και αναφέρεται στο Διάβολο, γιατί μόνον αυτός γνώριζε εμπειρικά το κακό.

2. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ είναι, όταν ο Θεός αποφάσισε να συγχύσει τη γλώσσα των ανθρώπων στη Βαβέλ, εξαιτίας της μεγάλης αμαρτίας που είχε κυριεύσει τις καρδιές τους εκείνες τις ημέρες:

«Και είπεν ο Κύριος, Ιδού, είς λαός, και πάντες έχουσι μίαν γλώσσαν, και ήρχισαν να κάμνωσι τούτο, και τώρα δεν θέλει εμποδισθή εις αυτούς παν ό,τι σκοπεύουσι να κάμωσιν. Έλθετε, ας ΚΑΤΑΒΩΜΕΝ, και ας ΣΥΓΧΥΣΩΜΕΝ εκεί την γλώσσαν αυτών, δια να μη εννοή ο είς του άλλου την γλώσσαν...» (Γένεση ΙΑ:6-7)

(1) Το πρώτο πράγμα που θα πρέπει να επισημάνουμε είναι ότι, εφόσον ο Θεός χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό όταν λέγει «**Έλθετε, ας ΚΑΤΑΒΩΜΕΝ, και ας ΣΥΓΧΥΣΩΜΕΝ...**», σημαίνει ότι αναφέρεται στον Εαυτό Του και σε κάποιον ή σε κάποιους άλλους. Το ερώτημα είναι “Ποιοι είναι αυτοί οι άλλοι; Είναι άγγελοι; Είναι τα άλλα δύο υποτιθέμενα πρόσωπα της τριάδας; Ποιοι είναι;”.

(2) Το δεύτερο σημείο που θα παρατηρήσουμε στην περίπτωση που εξετάζουμε είναι ότι, ενώ ο Θεός μιλώντας στο εδάφιο ΙΑ:7 χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό, την κρίση κατά της Βαβέλ την κάνει μόνος Του:

Στη Γένεση ΙΑ:5 γράφει ότι **«ΚΑΤΕΒΗ δε ο Κύριος δια να**

ΙΔΗ την πόλιν και τον πύργον, τον οποίον οικοδόμησαν οι υιοί των ανθρώπων. Λέγει καθαρά «**Κατέβη.... δια να ίδη...**». Εάν όμως εδώ ήσαν και τα υπόλοιπα μέλη της τριάδας, θα έπρεπε να λέγει «**ΚΑΤΕΒΗΣΑΝ δε οι Κύριοι δια να ΙΔΩΣΙ...**» Δεν λέγει όμως έτσι, που σημαίνει ότι εδώ μιλάει ο Ένας Θεός και αναφέρεται στον Εαυτό Του και σε κάποιους άλλους, που θα δούμε αμέσως παρακάτω ποιοι είναι.

Στη Γένεση ΙΑ:6 λέγει «**Και ΕΙΠΕΝ ο Κύριος...**», δεν λέγει «**Και ΕΙΠΑΝ ο Κύριος...**», που δείχνει και εδώ ότι μιλάει ο Ένας και Μόνος Θεός που υπάρχει, ο Γιάχβε Ελοχίμ.

Στη Γένεση ΙΑ:8 ο Λόγος του Θεού χρησιμοποιεί και πάλι ενικό αριθμό: «**...Και ΔΙΕΣΚΟΡΠΙΣΕΝ αυτούς Ο ΚΥΡΙΟΣ εκείθεν επί του προσώπου πάσης της γης...**». Εδώ βλέπουμε ότι, ενώ στο προηγούμενο εδάφιο **ΙΑ:7** ο Θεός ζητάει και από κάποιους άλλους βοήθεια για να συγχύσει τη γλώσσα των ανθρώπων και για να καταστρέψει τα αμαρτωλά έργα τους, λέγοντας «**Έλθετε, ας καταβώμεν, και ας συγχύσωμεν...**», τώρα στο εδάφιο **ΙΑ:8** το έργο αυτό το κάνει μόνος Του.

(3) Στη Γένεση ΙΑ:5 γράφει η Γραφή «**ΚΑΤΕΒΗ δε ο Κύριος...**». Μια από τις ιδιότητες του Θεού είναι η πανταχού παρουσία Του και η παντογνωσία Του, κατά συνέπεια δεν χρειάζεται να “κατέβει” στη γη για να διαπιστώσει κάποιο γεγονός. Εδώ ο Θεός μιλάει κατά τη συνήθεια των ανθρώπων, μιλάει μεταφορικά προκειμένου να φανερώσει πνευματικές έννοιες. Αυτό είναι “ανθρωπομορφισμός”. Άρα όταν ο Θεός λέγει «**Έλθετε, ας ΚΑΤΑΒΩΜΕΝ...**» είναι και αυτό ανθρωπομορφισμός, είναι μια έκφραση που δείχνει ότι ο Θεός δεν είναι αδιάφορος για την αμαρτία του ανθρώπου, αλλά ενδιαφέρεται και επεμβαίνει για να σταματήσει την εξάπλωσή της, όπως είχε κάνει και στην εποχή του Νώε.

Εδώ ο Θεός, όταν λέγει «**Έλθετε, ας καταβώμεν, και ας**

συγχύσωμεν εκεί την γλώσσαν αυτών», μιλάει σαν δίκαιος Κριτής που κάθεται στο θρόνο Του και γύρω Του είναι οι επιτελείς Του, **οι άγιοι άγγελοί Του**, προς τους οποίους και απευθύνεται όταν χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό στο παραπάνω εδάφιο (ΙΑ:7).

(4) Μέσα στο Λόγο του Θεού έχουμε πολλές παρόμοιες περιπτώσεις, όπου ο Θεός “κατεβαίνει” στη γη για να δει και να κάνει κρίση, και “χρησιμοποιεί” για το σκοπό αυτό τους αγγέλους Του. Μια τέτοια περίπτωση περιγράφεται στη Γένεση ΙΗ:20-22 και αναφέρεται στις πόλεις των Σοδόμων και των Γομόρρων: «**Είπε δε Κύριος, “Η κραυγή των Σοδόμων και των Γομόρρων επλήθυνε, και η αμαρτία αυτών βαρεία σφόδρα. Θέλω λοιπόν ΚΑΤΑΒΗ, και θέλω ΙΔΕΙ αν έπραξαν ολοκλήρως κατά την κραυγήν την ερχομένην προς εμέ, και θέλω γνωρίσει, αν ουχί”...**».

Ο Θεός “κατέβηκε” στα Σόδομα και στα Γόμορρα, “είδε” την αμαρτία τους και “έκανε” την κρίση Του εναντίον τους, αλλά έκρινε την αμαρτία τους δια μέσου των αγγέλων Του. Η Γραφή αναφέρει ότι ήσαν τρεις άγγελοι, ο ένας από τους οποίους συνομίλησε με τον Αβραάμ στις δρυς Μαμβρή, ενώ οι άλλοι δύο πήγαν στα Σόδομα και στα Γόμορρα για να τα καταστρέψουν και αυτό το αναφέρει η Γραφή στη Γένεση ΙΘ:1, όπου γράφει ότι «**Ήλθον δε ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΓΕΛΟΙ εις τα Σόδομα το εσπέρας, και εκάθητο ο Λωτ παρά την πύλην των Σοδόμων...**» Ο Θεός λοιπόν χρησιμοποίησε τους αγγέλους Του για να επιφέρει κρίση.

(5) Άλλη παρόμοια περίπτωση εμφάνισης του Θεού, μέσω των αγγέλων Του, έχουμε στο όρος Σινά, όπου έδωσε το νόμο Του στο Μωϋσή. Ο Θεός “κατέβηκε” για να δώσει το νόμο Του: «**Και ΚΑΤΕΒΗ ο Κύριος επί το όρος Σινά, επί την κορυφήν του όρους, και εκάλεσε Κύριος τον Μωϋσήν επί την κορυφήν του όρους...**» (Εξοδος ΙΘ:20). Αλλά μας πληροφορεί ο

Λόγος του Θεού στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, στην περίπτωση που ο πρωτομάρτυρας Στέφανος απολογείται στο Συνέδριο, ότι ο Μωϋσής συνομιλεί στο όρος Σινά, όχι με τον ίδιο το Θεό, αλλά με άγγελο του Κυρίου, όπως ακριβώς είχε γίνει και στην περίπτωση με την καιόμενη βάτο (βλ. Έξοδος, κεφ.Γ'), όταν ο Θεός του μίλησε και τον διέταξε να επιστρέψει στην Αίγυπτο για να ελευθερώσει τον υπόδουλο λαό Του:

«...Τούτον τον Μωϋσὴν τον οποίον ηρνήθησαν ειπόντες, “Τις σε κατέστησεν ἄρχοντα και δικαστήν;” τούτον ο Θεός απέστειλεν αρχηγόν και λυτρωτήν ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ του φανέντος εις αυτόν εν τη βάτῳ ...

...Οὗτος (ο Μωϋσής) είναι όστις εν τη εκκλησία εν τη ερήμῳ εστάθη ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ του λαλούντος προς αυτόν εν τῷ ὄρει Σινά, και μετά των πατέρων ημών, και παρέλαβε λόγια ζωοποιά, δια να δώση εις ημάς...

...Τίνα των προφητών δεν εδίωξαν οι πατέρες σας; μάλιστα εφόνευσαν εκείνους οίτινες προκατήγγειλαν περί της ελεύσεως του Δικαίου, του οποίου σεις εγείνατε τώρα προδόται και φονείς, οίτινες ελάβατε τον νόμον ΕΚ ΔΙΑΤΑΓΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ, και δεν εφυλάξατε...» (Πράξεις Ζ:35, 38, 53)

Αν και η Αγία Γραφή αναφέρει σε αρκετές περιπτώσεις ότι ο Θεός “κατέβη”, δεν ήταν ο ίδιος ο Θεός που ενεργούσε στις περιπτώσεις αυτές αυτοπροσώπως, αλλά ενεργούσε δια μέσου των αγίων αγγέλων Του, οι οποίοι φανέρωναν τους λόγους Του και την παρουσία Του. Ο Λόγος του Θεού αποκαλεί τους αγγέλους αυτούς ως “ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ”. Στον Ησαΐα ΞΓ:9 γράφει: **«Κατά πάσας τας θλίψεις αυτών εθλίβετο, και Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΑΥΤΟΥ έσωσεν αυτούς, εν τη αγάπη και εν τη ευσπλαχνία αυτού, αυτός (ο άγγελος του Κυρίου) ελύτρωσεν αυτούς».** (βλ. επίσης, Έξοδος ΙΔ:19, ΚΓ:20-21, ΛΓ:14, κλπ.).

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι οι άγγε-

λοι του Κυρίου, και ειδικότερα μία κατηγορία αγγέλων, τα χερουβείμ, είναι το άρμα (η άμαξα) που επιβαίνει ο Θεός και τον μεταφέρει (βλ. Β' Σαμουήλ ΚΒ:10-11 / Ψαλμοί ΙΗ:10, Π:1, 99:1 / Ησαΐας ΛΖ:16 / κλπ.). Βέβαια θα πρέπει να αναφέρουμε ότι σήμερα η “άμαξα” που επιβαίνει ο Θεός είναι η **ΕΚΚΛΗΣΙΑ Του**, είναι οι πιστοί που έχουν αναγεννηθεί και βαπτιστεί με το άγιο Πνεύμα Του. Γι' αυτό ο κάθε πιστός είναι “ναός του Θεού του ζώντος” (βλ. Α' Κορινθίους Γ:16-17, ς':19-20 / Β' Κορινθίους ς':16 / κλπ.).

Στην Α' Βασιλέων ΚΒ:19-20 έχουμε μια άλλη χαρακτηριστική περίπτωση, όπου ο Θεός κάθεται στο Θρόνο Του και μιλάει με τους αγίους αγγέλους Του, οι οποίοι παρίστανται ενώπιόν Του και μάλιστα αναφέρει η Γραφή ότι, όταν ο Θεός τους ρώτησε **«Τις θέλει απατήσῃ τον Αχαάβ;»**, αυτοί εξέφραζαν και τη γνώμη τους **«...Και ο μεν είπεν ούτως, ο δε είπεν ούτως».**

Όταν λοιπόν διαβάζουμε μέσα στην Αγία Γραφή ότι ο Θεός “κατέβηκε” στη Βαβέλ, ή στο όρος Σινά, ή στα Σόδομα, κλπ., αυτό το έκανε πάντοτε δια μέσου των αγγέλων Του, οι οποίοι είναι φορείς της παρουσίας Του. Άλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι Θεός είναι **«πυρ καταναλίσκον»** και εάν κατέβαινε αυτοπροσώπως ο ίδιος ο Θεός, τα πάντα θα εξαφανιζόντουσαν, θα έλιωναν από την παρουσία Του.

(6) Άρα στη Γένεση ΙΑ:6-7 που εξετάζουμε, όταν ο Θεός λέγει **«Έλθετε, ας καταβώμεν και ας συγχύσωμεν...»** απευθύνεται στους αγγέλους Του, μέσω των οποίων θα επέφερε την κρίση Του κατά της αμαρτίας του ανθρώπου. Και πράγματι **άγγελοι** του Θεού σύγχυσαν τη γλώσσα των κατοίκων της Βαβέλ, **άγγελοι** κατάστρεψαν τα Σόδομα και τα Γόμορρα, **άγγελος** έσωσε τους τρεις παίδες από την καιόμενη κάμινο που τους είχε ρίξει ο Ναβουχοδονόσορας, **άγγελος**

έφραξε στο στόμα των λεόντων και ελευθέρωσε τον Δανιήλ άγγελοι πάταξαν με πληγές την Αίγυπτο, **άγγελος** εξολόθρευσε τα πρωτότοκα των Αιγυπτίων, **άγγελος** συνομίλησε με τον Μωϋσή στην καιόμενη βάτο και στο όρος Σινά, **άγγελος** οδήγησε το λαό Ισραήλ μέσα στην έρημο, τα πάντα ο Θεός τα κάνει μέσω των αγίων αγγέλων Του, οι οποίοι είναι **«λειτουργικά πνεύματα, εις υπηρεσίαν αποστελλόμενα, δια τους μέλλοντας να κληρονομήσωσι σωτηρίαν»** (Εβραίους Α:14).

Άγγελοι στρατοπεδεύουν γύρω από τους πιστούς και τους ελευθερώνουν από διάφορες παγίδες που στήνει ο εχθρός της ψυχής, ο Διάβολος: **«Άγγελος Κυρίου στρατοπεδεύει κύκλω των φοβουμένων Αυτόν, και ελευθερώνει αυτούς»** (Ψαλμός ΛΔ:7). Επίσης στον Ψαλμό 91:11-12 λέγει: **«Διότι θέλει προσταξει εις τους αγγέλους Αυτού περί σου, ΔΙΑ ΝΑ ΣΕ ΔΙΑΦΥΛΑΤΤΩΣΙΝ εν πάσαις ταις οδοίς σου. Θέλουσι σε σηκόνει επί των χειρών (αυτών), ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΡΟΣΚΟΨΗΣ προς λίθον τον πόδα σου»**.

(7) Τελειώνοντας, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι, ενώ ο Θεός στη Γένεση ΙΑ:7, μιλώντας σε πληθυντικό αριθμό, απευθύνεται αποκλειστικά στους αγγέλους Του, αυτό όμως δεν συμβαίνει και στις δύο άλλες περιπτώσεις που εξετάσαμε, δηλαδή στη Γένεση Α:26 (**“Ας κάμωμεν άνθρωπον...”**) και στη Γένεση Γ:22 (**“...Ως ΕΙΣ εξ ημών”**), όπου και σ’ αυτές τις περιπτώσεις ο Θεός χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό.

Ειδικότερα, για την περίπτωση που αναφέρεται στη Γένεση Α:26, υπάρχει μια κατηγορία ανθρώπων που πιστεύει ότι, όταν ο Θεός είπε **“Ας κάμωμεν...”**, εννοούσε τον Εαυτό Του και τους αγγέλους Του. Αυτή όμως η ερμηνεία είναι τελείως αντίθετη από την Αγία Γραφή, γιατί οι άγγελοι δεν θα μπορούσαν να μετέχουν στη δημιουργία του ανθ-

ρώπου, καθόσον, εάν συνέβαινε αυτό, τότε θα ήσαν και αυτοί «δημιουργοί», αλλά ο Δημιουργός και ο Πλάστης μας είναι ΕΝΑΣ, ο Θεός. Άρα ο Θεός στη Γένεση Α:26 αναφερόταν σ’ αυτό που είχε στην πρόθεσή Του να κάνει ο ίδιος, συνεργαζόμενος με τον Υιό Του, τον άνθρωπο Χριστό Ιησού που θα γεννιόταν, όπως ήδη αναλύσαμε με λεπτομέρειες.

Κεφάλαιο ΟΓΔΟΟ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ

«Και είπεν ο Θεός, ΑΣ ΚΑΜΩΜΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ ΗΜΩΝ, ΚΑΘ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ΗΜΩΝ, και ας εξουσιάζη (το αρχ. κείμενο λέγει “αρχέτωσαν”, δηλ. “εξουσιάζουν”) επί των ιχθύων της θαλάσσης...

...Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα ΕΑΥΤΟΥ, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς...» (Γένεση Α:26-27).

◆ Βλέπουμε από την παραπάνω μελέτη μας ότι στο εδάφιο Α:26 είναι η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ που συναντάμε μέσα στο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Είναι μια προφητική αναφορά του Πατέρα για τον Υιό Του, τον «άνθρωπο Χριστό Ιησού» (Α' Τιμόθεου Β:5), «τον κατά σάρκα» (Ρωμαίους Θ:5), τον άγιο «παίδα του Θεού» (Πράξεις Γ:26), τον «αποδεδειγμένον άνδρα από του Θεού» (Πράξεις Β:22-23, ΙΖ:31), τον «Αμνό της θυσίας», κλπ., που δεν είχε έλθει ακόμα στην ύπαρξη, αλλά ΠΡΟΫΠΗΡΧΕ μέσα στο **Λόγο** του Πατέρα, μέσα στην **ύπαρξη** του Πατέρα, μέσα στην **πρόθεση** του Πατέρα, όπως ακριβώς προϋπήρχε και όλη η Εκκλησία Του, γεγονός που το αναφέρει με σαφήνεια ο απ. Παύλος στην Εφεσίους Α:4-5 «...καθώς εξέλεξεν ημάς (τους πιστούς, τους αγίους) δι' αυτού, ΠΡΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ, δια να είμεθα άγιοι και άμωμοι ενώπιον Αυτού δια της αγάπης, ΠΡΟΟΡΙΣΑΣ ημάς εις υιοθεσίαν δια Ιησού Χριστού εις εαυτόν, κατά ΤΗΝ ΕΥΔΟΚΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ Αυτού...».

Τα παραπάνω λόγια ερμηνεύουν τέλεια τη Γένεση Α:26 και μας φανερώνουν, **(1)** “την ευδοκία του θελήματος του Θεού” για τον άνθρωπο, ένα θέλημα που ήταν μέσα στην πρόθεσή Του, και **(2)** το μέσο με το οποίο θα έφερνε σε πέρας το έργο αυτό. Από τη μια μεριά ο Θεός μας εξέλεξε εν Χριστώ και μας προόρισε σε υιοθεσία δια του Υιού Του και αυτό έλαβε χώρα “προ καταβολής κόσμου”. Πριν να υπάρξει ο κόσμος ο Θεός μας προείδε, μας διάλεξε και μας κάλεσε μέσα στο Χριστό. Από την άλλη μεριά ο Ιησούς Χριστός ήταν «**προγνωρισμένος**» και Αυτός “προ καταβολής κόσμου”. Τον είχε προγνωρίσει ο Θεός σαν τον Αμνό που θα σήκωνε την αμαρτία του κόσμου και έτσι θα μπορούσε ο άνθρωπος να γίνει κατά την εικόνα και κατά την ομοίωση του Θεού.

Το ότι ο Ιησούς προϋπήρχε **μέσα στην πρόθεση** και γενικά στην ύπαρξη του Πατέρα «**ΠΡΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ**», πριν δηλαδή να δημιουργηθεί ο κόσμος και ότι θα φανεωνόταν στους έσχατους καιρούς (βλ. Εβραίους Α:1) η μαρτυρία της Αγίας Γραφής είναι καθαρή. Ο Θεός είχε συλλάβει το σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου, ο οποίος θα αποστατούσε από το θέλημά Του, προ καταβολής κόσμου:

- **ΠΕΤΡΟΥ Α:18-20** «...ΠΡΟΕΓΝΩΣΜΕΝΟΥ μεν προ καταβολής κόσμου, ΦΑΝΕΡΩΘΕΝΤΟΣ δε επ' εσχάτου των χρόνων δι' υμάς» (αρχαίο κείμενο).
- **ΡΩΜΑΙΟΥΣ Γ:25** «...τον οποίον (δηλαδή τον Ιησού) ο Θεός ΠΡΟΕΘΕΤΟ μέσον εξιλεώσεως δια της πίστεως εν τω αίματι Αυτού».
- **ΠΡΑΞΕΙΣ Β:23** «...τούτον (τον Ιησού) λαβόντες παραδεδομένον κατά την ΩΡΙΣΜΕΝΗΝ ΒΟΥΛΗΝ και ΠΡΟΓΝΩΣΙΝ του Θεού, δια χειρών ανόμων σταυρώσαντες εθανατώσατε».

- **ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΣ΄:25-26** «Εις δε τον δυνάμενον να σας στηρίξη, κατά το ευαγγέλιόν μου και το κήρυγμα του Ιησού Χριστού, κατά την αποκάλυψιν ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΣΕΣΙΩ-ΠΗΜΕΝΟΥ (μεν) από χρόνων αιωνίων, ΦΑΝΕΡΩΘΕΝΤΟΣ δε τώρα δια προφητικών γραφών...»
- **ΕΦΕΣΙΟΥΣ Α:4** «...καθώς εξέλεξεν ημάς δι' αυτού ΠΡΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ, δια να ήμεθα άγιοι και άμωμοι ενώπιον αυτού δια της αγάπης»
- **ΕΦΕΣΙΟΥΣ Γ:9,11** «...και φωτίσαι (πάντας) τίς η οικονομία ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΥ από των αιώνων εν τω Θεώ τα πάντα κτίσαντι..... κατά ΠΡΟΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ήν εποίησεν εν τω Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών» (αρχ. κείμενο).
- **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Α:26-27** «Το ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟ ΑΠΟΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΝ από των αιώνων και από των γενεών, νυν δε εμφανώθη τοις αγίοις αυτού..... ό («το οποίο» δηλ. μυστήριο) έστιν ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΥΜΙΝ, η ελπίς της δόξης.....» (αρχ. κείμενο)
- **Α΄ ΚΟΡΙΝΘ. Β:7** «...Αλλά λαλούμεν σοφίαν Θεού μυστηριώδη, ΤΗΝ ΑΠΟΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗΝ, την οποίαν ΠΡΟΟΡΙΖΕΝ ο Θεός προ των αιώνων εις δόξα ημών».
- **Β΄ ΤΙΜΟΘΕΟΥ Α:9-10** «...κατά την εαυτού ΠΡΟΘΕΣΙΝ και ΧΑΡΙΝ την δοθείσαν εις ημάς εν Χριστώ Ιησού προ χρόνων αιωνίων, ΦΑΝΕΡΩΘΕΙΣΑΝ δε τώρα δια της επιφανείας του σωτήρος ημών Ιησού Χριστού».
- **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΙΓ:8** «...των οποίων τα ονόματα δεν εγράφησαν εν τω βιβλίω της ζωής του Αρνίου του εσφαγμένου ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ».
- **ΕΒΡΑΙΟΥΣ Θ:26** «...διότι έπρεπε πολλάκις να πάθη ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ, τώρα δε άπαξ εις το τέλος των αιώνων ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ δια να αθετήση (να δηλαδή καταργήσει) την αμαρτίαν δια της θυσίας εαυτού».

Στη Γένεση Α:26 λοιπόν ο Θεός αναφέρεται στο σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου, αναφέρεται στο **“ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟ ΑΠΟΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟ”** προ καταβολής κόσμου, του οποίου κέντρο και βάση ήταν ο Ιησούς Χριστός, ο Οποίος θα ερχόταν στον **ΟΡΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙΡΟ** (στο πλήρωμα των καιρών) για να προσφέρει τη ζωή Του υπέρ των δικών μας αμαρτιών και οι πιστεύοντες στη θυσία Του θα γινόντουσαν κατά την εικόνα και κατά την ομοίωση του Θεού.

Μέσα στην Αγία Γραφή συναντάμε κατ' επανάληψη περιπτώσεις, που αναφέρονται προφητικά στον Υιό του Θεού, τον “άνθρωπο Χριστό Ιησού”:

1. **ΗΣΑΪΑΣ Θ:6** Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρεται προφητικά στη γέννηση του Ιησού Χριστού και Τον αποκαλεί **«...Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός Ισχυρός** (Εβραϊκά “ΕΛ ΓΚΙΜΠΟΡ”, όρος που αποδίδεται στον Πατέρα), **Αιώνιος Πατέρας** (Ένας μόνον Πατέρας υπάρχει, ο Θεός, δεν υπάρχουν πολλοί. - Η μετάφραση του Ν.Βάμβα γράφει λανθασμένα “Πατήρ του μέλλοντος αιώνας”), **Άρχων ειρήνης**».
2. **ΓΕΝΕΣΗ Γ:15** Εδώ αναφέρεται (όπως ήδη εξηγήσαμε στο 1ο κεφάλαιο), στη συντριβή του Διαβόλου επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, γεγονός το οποίο δεν είχε συμβεί ακόμα.
3. **ΨΑΛΜΟΣ ΚΒ΄** Ο Ψαλμός αυτός αναφέρεται με καταπληκτικές λεπτομέρειες στη σταυρική θυσία του Ιησού Χριστού, γεγονός που συνέβηκε αιώνες αργότερα .
4. **ΨΑΛΜΟΣ Γ΄ -ΠΡΑΞΕΙΣ Β:34-36**. Εδώ, καθώς και σε άλλες περιπτώσεις, αναφέρεται στο γεγονός ότι ο Ιησούς, μετά την ανάληψή Του, θα έπαιρνε όλη την εξουσία και την κυριότητα του Πατέρα: **«...ο Θεός ΚΥΡΙΟΝ και ΧΡΙΣΤΟΝ έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησού, τον οποίον σεις εσταυρώσατε».**

«Και είπε ο Θεός, Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών, καθ' ομοίωσιν ημών». Ο Θεός που είναι «αγάπη» και «έλεος», εδώ αναφέρεται προφητικά στην πρόθεσή Του να κάνει τον άνθρωπο κατά την ομοίωσή Του, δια του Υιού Του, του Ιησού Χριστού. Το ιδεώδες, το ιδανικό, είναι ο άνθρωπος να πάρει μέσα του τις γραμμές της θείας τελειότητας του Δημιουργού του και να γίνει όμοιος με Αυτόν. Αυτός είναι ο απώτερος σκοπός της δημιουργίας του Θεού και η υψηλότερη αποστολή του ανθρώπου εδώ στη Γη.

ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ

◆ Εφόσον η διακήρυξη της Αγίας Γραφής είναι ότι ο Θεός είναι «ΕΙΣ» («ΕΝΑΣ») και η φανέρωσή Του στον άνθρωπο γίνεται στο πρόσωπο του εκλεκτού Του, Υιού Του και εφόσον ο Υιός Του, ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς, αναφέρεται ότι είναι ο «**Εμμανου-ΗΛ**» (δηλ. ο «Ελlochίμ μαζί μας»), ο «**Αιώνιος Πατέρας**», ο «**Γιάχβε**», κλπ., πιστεύω ότι πριν κλείσουμε το θέμα που εξετάζουμε, είναι απαραίτητο να αναφερθούμε με συντομία στο όνομα «το υπέρ ΠΑΝ όνομα», στο όνομα «**ΙΗΣΟΥΣ**», το οποίο κληρονόμησε ο Υιός από τον Πατέρα και στο οποίο όνομα μια ημέρα θα κάμψει κάθε γόνατο.

1. Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο «**ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης**» είναι η φανέρωση του «**ΓΙΑΧΒΕ της Παλαιάς Διαθήκης**». Ο ένας και μόνος αληθινός Θεός που υπάρχει στις έσχατες ημέρες «εφανερώθη εν σαρκί» (βλ. Α' Τιμόθεου Γ:16 /Εβραίους Α:1). Ο ίδιος ο Ιησούς το διακήρυξε λέγοντας «*Όποιος είδε ΕΜΕΝΑ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ, εγώ και Πατήρ ΕΝ* (=ένα) *είμαστε*» (Ιωάννης ΙΔ:6). Η λέξη «**ΙΗΣΟΥΣ**» είναι σύνθετη, αποτελείται από τις λέξεις «**ΑΥΣΗΣ**» ή «**ΟΣΗΑ**» (=σωτήρας) και «**ΓΙΑ**» (σύντμηση του ΓΙΑΧΒΕ) και σημαίνει «**Ο ΓΙΑΧΒΕ είναι ΣΩΤΗΡΑΣ**». Αυτό το θαυμαστό γεγονός θα το δούμε με λεπτομέρειες, αναλύοντας το όνομα του Πατέρα και του Υιού.

Στην Έξοδο Γ:13-14 αναφέρει: «Και είπε ο Μωϋσής προς τον Θεόν, Ιδού (όταν) εγώ υπάγω προς τους υιούς Ισραήλ και είπω προς αυτούς, “ο Θεός των πατέρων σας με απέστειλεν προς εσάς”, και εκείνοι μ' ερωτήσωσι “Τι (ΕΙΝΑΙ) ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ; Τι θέλω επιεί προς αυτούς;” Και είπε ο Θεός προς τον Μωϋσήν, “**Εγώ είμαι ο ΩΝ**” (=ΕΧΓΙΕ), και είπε, Ούτω θέλεις επιεί προς τους υιούς Ισραήλ, “**ο ΩΝ (=ΓΙΑΧΒΕ) με απέστειλε προς εσάς....**” Εδώ το όνομα του Πατέρα αναφέρεται ως «**ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΩΝ**», επειδή είναι δύσκολη η έννοιά του στην Ελληνική γλώσσα, θα το αναλύσουμε στην Εβραϊκή.

Ο Θεός είπε στο Μωϋσή «**ΕΧΓΙΕ ΑΣΕΡ ΑΧΓΙΕ**» που κατά γράμμα σημαίνει «**Εγώ είμαι αυτός που ΕΙΜΑΙ**». Το «ΕΧΓΙΕ» είναι το 1^ο πρόσωπο του ρήματος «ΧΑΓΟΥΑ» και σημαίνει «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ». Όταν αργότερα ο Μωϋσής πήγε στους Ισραηλίτες, στην Αίγυπτο, τους είπε ότι τον απέστειλε ο «**ΓΙΑΧΒΕ**». Χρησιμοποίησε το ίδιο ρήμα (ΧΑΓΟΥΑ) στο 3^ο ενικό πρόσωπο, αντί για το 1^ο που είναι ΕΧΓΙΕ. Τους είπε ότι τον απέστειλε «**Αυτός που ΕΙΝΑΙ**» και αυτό είναι το κύριο όνομα με το οποίο ο Θεός αποκαλύπτεται στην Παλαιά Διαθήκη, που στην Καινή Διαθήκη μεταφράζεται ως ο «**ΩΝ**».

Ως γνωστόν το όνομα του Θεού στην Εβραϊκή είναι τετραγράμματο (ΓΧΒΧ), χωρίς φωνήεντα και υποδηλεί ότι υπάρχει συνέχεια, ότι ακολουθεί κάποια ιδιότητα του Θεού. «**ΓΙΑΧΒΕ**» σημαίνει «**ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ....**» και το ερώτημα είναι «Τι ΕΙΝΑΙ» ο Γιάχβε;

Αναφέρουμε ενδεικτικά μερικές περιπτώσεις ιδιοτήτων του Θεού:

- Αυτός είναι **ΘΕΡΑΠΕΙΑ** (=Γιάχβε ΡΑΦΑ)
- Αυτός είναι **ΣΗΜΑΙΑ** (μας) (=Γιάχβε ΝΙΣΙ)
- Αυτός είναι **ΣΩΤΗΡΑΣ** (=Γιάχβε ΟΣΗΑ)
- Αυτός είναι **ΕΚΕΙ** (=Γιάχβε ΣΑΜΑ), κλπ..

2. Από τα αναφερόμενα ονόματα του Θεού, το κατ' εξοχήν όνομα με το οποίο φανερώνεται είναι «**Γιάχβε ΟΣΗΑ**», δηλαδή

«Αυτός είναι ΣΩΤΗΡΑΣ» και το όνομά του ο Πατέρας το έδωσε στον Υιό. Η Ελληνική μετάφραση του ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ είναι ΙΗΣΟΥΣ, που στην Εβραϊκή γλώσσα προφέρεται «ΓΕΣΟΥΑ» (δηλ. ΓΙΑ+ΟΣΗΑ). Άρα ο άνθρωπος Χριστός **ΙΗΣΟΥΣ** της Καινής Διαθήκης είναι η φανέρωση του **ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ** της Παλ. Διαθήκης.

Κατά συνέπεια, έχουμε:

- «**ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ**» στην Παλαιά Διαθήκη (= ΙΗΣΟΥΣ Ελληνικά)
- «**ΙΗΣΟΥΣ**» στην Καινή Διαθήκη (= ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ Εβραϊκά)
- «**ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ**» (= ΙΗΣΟΥΣ = ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ).

Ο Θεός Πατέρας, «*ὅς εφανερώθη εν σαρκί*» (Α' Τιμόθεου Γ:16 αρχ. κείμενο), ο οποίος δηλαδή φανερώθηκε («εν σαρκί») στον άνθρωπο Χριστό Ιησού, που μίλησε «εν Υιώ» (Εβραίους Α:1), το όνομά Του το έδωσε στον Υιό Του, ο οποίος είναι «*ο χαρακτήρ της υποστάσεως του Πατέρα*» (Εβραίους Α:3) και μας λέγει η Γραφή για τον Υιό ότι «*τοσοῦτον ανώτερος των αγγέλων γενόμενος, ὅσον ΕΞΟΧΟΤΕΡΟΝ υπέρ αυτούς ΟΝΟΜΑ εκληρονόμησε*» (Εβραίους Α:4). Το ίδιο είπε και ο Ιησούς όταν προσευχόταν για τους μαθητές Του: «*Πάτερ ἅγιε, τήρησον αυτούς ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΣΟΥ, ὡ δέδωκάς μοι....*» (Ιωάννης ΙΖ:11-αρχ.κείμενο), δηλαδή «Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ, το οποίο (όνομα) μου έδωσες...» .

Ο **ΥΙΟΣ** της Καινής Διαθήκης είναι η φανέρωση του **ΠΑΤΕΡΑ** της Παλαιάς Διαθήκης: «*Ο Θεός (ο Πατέρας) ἦτο εν Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον προς εμαντόν...*» (Β' Κορινθίους Ε:18), γι' αυτό το όνομα και του Πατέρα και του Υιού είναι «**ΙΗΣΟΥΣ**» (=ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ). Όταν ήρθε ο Ιησούς Χριστός άρχισε να φανερώνεται ως ο «**ΕΧΓΙΕ**», δηλ. ως ο «**ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΩΝ**» και να διακηρύττει ανοιχτά το θαυμαστό όνομά Του (βλέπε: Μάρκος ΙΓ:6 /Λουκάς ΚΑ:6 /Ιωάννης Η:24, 28, 58).

3. Αυτό είναι το θαυμαστό όνομα του Θεού μας, είναι «**ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ**» και στο όνομα αυτό (ΙΗΣΟΥΣ) θα κλί-νει

«**παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και ΠΑΣΑ ΓΛΩΣΣΑ θα ομολογήση ότι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ (είναι) Κύριος, εις δόξαν Θεού Πατρός**» (Φιλιπ. Β:9-10). Ο Λόγος του Θεού μας λέγει «**Πας ὅστις επικαλεσθῇ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥ-ΡΙΟΥ θέλει σωθῇ**» (βλ.Ρωμ.Ι':13 /Πράξ.Β:21, Θ:14), και “Ποιο είναι το όνομα του Κυρίου;” Είναι ΙΗΣΟΥΣ:

1. Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ **λαμβάνουμε σωτηρία** (Πράξεις Δ:12, Ις':31, ΚΒ:16)
2. Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ **λαμβάνουμε θεραπεία** (Πράξεις Γ:6,Θ:34/ κλπ.)
3. Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ **εκβάλλουμε τα δαιμόνια** (βλέπε, Μάρκος Ις':17-18)
4. Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ **βαπτίζομαστε με το άγιο Πνεύμα** (Ιωάννης Α:3)
5. Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ **βαπτίζομαστε στο νερό** (βλέπε: Πράξεις Β:38, Η:16, Ι':45, ΙΘ:5), γι' αυτό το όνομα «**του ΠΑΤΕΡΑ και του ΥΙΟΥ και του ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**» είναι «**ΙΗΣΟΥΣ**» (Ματθ.ΚΗ:19).
6. Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ **ενεργούμε τα «πάντα»** (βλ. Κολοσσαείς Γ:17)

Σήμερα οι άνθρωποι προσπαθούν με πολλούς τρόπους να καλύψουν το δοξασμένο όνομα **Κύριος ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ** και να το αντικαταστήσουν με τα σύνθετα ονόματα της Παλαιάς Διαθήκης ή με φράσεις και τίτλους της Καινής Διαθήκης. Ο (Μέγας) Κωνσταντίνος με διάταγμά του άλλαξε το βάπτισμα στο νερό «**εις το όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**» που εφάρμοζε ολόκληρη η πρώτη Αποστολική Εκκλησία (βλέπε: Πράξεις Β:38, Η:16, Ι':48, ΙΘ:5) και το αντικατέστησε με τη φράση «**εις το όνομα του ΠΑΤΡΟΣ και του ΥΙΟΥ και του ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**», παραβλέποντας ότι «**ΠΑΤΗΡ - ΥΙΟΣ - ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑ**» είναι τίτλοι και όχι ονόματα. Το αποτέλεσμα ήταν να κρυφτεί η αλήθεια για αιώνες και οι άνθρω-

ποι να οικοδομούν μόνον στις παραδόσεις τους και να αθετούν τον άγιο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή.

Το όνομα του **Ιησού** είναι για τον αναγεννημένο πιστό ΔΥΝΑΜΗ και ΕΞΟΥΣΙΑ ενάντια στις πονηρές δυνάμεις του Διαβόλου. Ο Λόγος του Θεού μας λέγει <...**Και ΠΑΝ ό,τι αν πράτ- τητε εν λόγω ή εν έργω, πάντα ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ (πράττετε)...**> (Κολοσσαείς Γ:17). Αυτό εφάρμοζαν οι Απόστολοι και οι πιστοί των πρώτων αιώνων. Ο απόστολος Πέτρος διακήρυξε ότι <**Δεν υπάρχει ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ Η ΣΩΤΗΡΙΑ...** (μόνον δια του ΙΗΣΟΥ, και το εξηγεί στη συνέχεια).... **διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ ΑΛΛΟ είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθώμεν...**> (βλ. Πρά- ξεις Δ:12).

ΤΕΛΟΣ και ΔΟΞΑ ΣΤΟ ΘΕΟ

Ολόκληρο το βιβλίο σε αρχεία pdf θα το βρείτε, για να το αποθηκεύσετε στο προσωπικό σας αρχείο, στις παρακάτω 2 ηλεκτρονικές διευθύνσεις:

- 1) S I T E: **www.AlkiviadisFiladelfos.com**
- 2) F A C E B O O K: **"βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"**

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: «ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ»

Γεννήθηκε στο χωριό **Σελινούντας** (Κρόκοβα) του Αιγίου. Από μικρός αγαπούσε το Θεό και πήγαινε τακτικά στην εκκλησία και στο κατηχητικό σχολείο. Ο πατέρας του ήταν ψάλτης, αλλά τον έχασε όταν ήταν σε ηλικία εννέα (9) ετών και πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, καθόσον η μητέρα του, χήρα με έξι (6) ανήλικα παιδιά, οικονομικά τα έβγαζε πολύ δύσκολα. Όταν ήταν σε ηλικία **14** ετών και βρισκόταν στη Β΄ τάξη Γυμνασίου, η Μητρόπολη Αιγιαλείας δώρισε στους μαθητές από μία Καινή Διαθήκη σε μετάφραση 4 καθηγητών Πανεπιστημίου (έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ») και για πρώτη φορά διάβασε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη και μάλιστα δύο φορές. Διάβαζε και έβλεπε πόσο απλά και όμορφα παρουσιάζονται οι αιώνιες αλήθειες του Λόγου του Θεού και πόσο απλό είναι ο κάθε άνθρωπος να έχει προσωπική σχέση με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Στις απορίες που είχε, απαντήσεις δεν έπαιρνε από κανέναν. Όλοι του απαντούσαν συγκεχυμένα.

Χαρακτηριστικά, θυμάται την ανάλυση που τους έκανε ο καθηγητής της Θεολογίας για την προς Εβραίους επιστολή, σύμφωνα με την οποία καταργείται η **ειδική ιεροσύνη** της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης, καταργείται πλέον μεσιτικός ρόλος των ιερέων και θεσπίζεται η **γενική ιεροσύνη** όλων πιστών της περιόδου της Καινής Διαθήκης με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβει. Ρωτούσε ιερωμένους και θεολόγους «γιατί στους πρώτους αποστολικούς χρόνους δεν υπήρχε ειδική τάξη ιερέων και γιατί σήμερα υπάρχει;» αλλά παντού υπήρχε άγνοια. Ρωτούσε «γιατί ο Ιησούς ήταν πάντοτε απλός, χωρίς χρυσαφικά και στολίδια επάνω Του και γιατί πήγαινε με ένα απλό γαϊδουράκι, ενώ οι σημερινοί θρησκευτικοί ηγέτες είναι γεμάτοι με πανάκριβα χρυσαφικά επάνω τους και χρησιμοποιούν πολυτελείς λιμουζίνες;» αλλά απάντηση καμιά. Σε σχετική ερώτηση που έκανε σε κάποιον Αρχιμανδρίτη από την Κρήτη, η απάντηση ήταν ότι «εμείς γενικά χρησιμοποιούμε λιμουζίνες παλαιού τύπου». Ρωτούσε για θέματα πίστης, σωτηρίας, δικαίωσης, κλπ, αλλά η απάντηση πολλές φορές ήταν στερεότυπη: «**Πήγαινε στην εκκλησία, άναψε κανένα κεράκι, φίλησε το χέρι του παπά για ευλογία...και λοιπά, και λοιπά**». Εκείνο που πολύ τον στενοχωρούσε ήταν, όταν του έλεγαν «**Πίστευε και μη ερεύνα**».

Μετά από όλα αυτά και ενώ βρισκόταν στην Στ΄ τάξη του Γυμνασίου (το Γυμνάσιο ήταν εξατάξιο), πήρε την απόφαση να μην ξαναπάει στο κατηχητικό, αφού λύση στις απορίες του δεν είχε και αποφάσισε να ερευνήσει μόνος του για να βρει την ΑΛΗΘΕΙΑ, αφού οι άνθρωποι μη έχοντες οι ίδιοι την «αλήθεια», δεν μπορούσαν να τον οδηγήσουν σ' αυτήν. Είχε μέσα του την έντονη επιθυμία να έχει μια ζωντανή και προσωπική σχέση με τον Ιησού, αλλά ο Διάβολος, τον παρέσυρε και ασχολήθηκε με άλλα πράγματα, που δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του.

Το Σεπτέμβριο του **1975** έρχεται στην Αθήνα για να φοιτήσει στο

Πολιτικό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (Δημόσιο Δίκαιο και Πολιτικών Επιστημών). Η επιθυμία στην καρδιά του για να γνωρίσει την αλήθεια συνέχιζε να καίει, αλλά ο εχθρός της ψυχής, του παρουσίασε άλλα ενδιαφέροντα, όπως πολιτική, διασκέδαση, κλπ, τα οποία όχι μόνο δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του, αλλά αυτό συνέχεια μεγάλωνε. Για ένα χρόνο ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την πολιτική, έχοντας ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό φορέα. Όταν πήγαινε σε διάφορες πολιτικές συγκεντρώσεις, φώναζε, χειροκροτούσε και γενικά εκδηλωνόταν έντονα, έδειχνε πως αυτό τον γέμιζε, αλλά όταν επέστρεφε στο σπίτι, μέσα στο πνεύμα του υπήρχε μια ανεξήγητη θλίψη και μια μεγάλη απογοήτευση, με αποτέλεσμα να αναρωτιέται «**Εάν πράγματι αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του; Και εάν αυτός είναι, τότε γιατί δεν τον ευχαριστεί τίποτα;**». Στην κραυγή αυτή της καρδιάς του, ο ουρανός δεν έμεινε ασυγκίνητος, γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται σε κάθε ειλικρινή καρδιά που Τον εκζητεί με απλότητα.

Το έτος **1976** και ενώ βρισκόταν στο Β΄ έτος των σπουδών του, εργαζόταν σε μια ιδιωτική επιχείρηση στην περιοχή Μεταμόρφωση Αττικής. Εκεί εργαζόταν και ένας νεαρός άνδρας, ονόματι Νίκος, που αγαπούσε το Θεό και η συμπεριφορά του και ο τρόπος του διέφερε όλων των άλλων. Κάποια ημέρα είχε μαζί του ένα άρθρο από μια ημερήσια εφημερίδα, που αναφερόταν στον Αντίχριστο. Το πήρε, το διάβασε και ένιωσε τη μεγαλύτερη έκπληξη στη ζωή του. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως, ενώ είχε διαβάσει πολλά χριστιανικά βιβλία, είχε διαβάσει την Καινή Διαθήκη και επί χρόνια πήγαινε στο κατηχητικό σχολείο, δεν γνώριζε τίποτα για τον «άνθρωπο της αμαρτίας», τον Αντίχριστο και τώρα μια πολιτική εφημερίδα να ασχολείται με το θέμα αυτό. Αυτό ήταν το κίνητρο για να αρχίσει να μελετά τη Βίβλο με ζήλο. **Όλα τα άλλα ενδιαφέροντά του παραμερίστηκαν.**

Μελετώντας συστηματικά για ένα εξάμηνο το Λόγο του Θεού άρχισαν τα πνευματικά του μάτια να ανοίγουν και να κατανοεί πράγματα για τα οποία πριν είχε απορίες και ερωτηματικά. Η ζωή του άρχισε να αποκτά νόημα και σκοπό. Κατάλαβε πλέον, **γιατί υπάρχει, γιατί ο Ιησούς σταυρώθηκε, γιατί ο κόσμος βρίσκεται μακριά από το Θεό, τι πρέπει να πιστεύει και να ακολουθεί, πώς να σωθεί από τις αμαρτίες του και τι ήθελε από αυτόν ο Ιησούς.** Γνώριζε πολλά ΓΙΑ τον Ιησού Χριστό, αλλά ακόμα του έλειπε το πιο σημαντικό, δεν είχε γνωρίσει προσωπικά ΤΟΝ ΙΔΙΟ τον Ιησού. Ήξερε με το νου ποια είναι η αλήθεια, αλλά με την καρδιά δεν είχε γνωρίσει Αυτόν που είναι η Αλήθεια. Αυτό συνέβηκε τον **Απρίλιο του 1977**, κάποιο πρωϊνό που δεν εργαζόταν και ήταν μόνος σπίτι. Καθώς μελετούσε το Λόγο του Θεού, ένιωσε την επιθυμία να αφιερώσει τη ζωή του στον Ιησού και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της ζωής του. Γονάτισε και με απλά λόγια ζήτησε από τον Κύριο Ιησού να έρθει το Πνεύμα Του να κατοικήσει μέσα στην καρδιά του και να αναλάβει Αυτός τη ζωή του. Τότε, έγινε μάρτυρας μιας θαυμαστής εμπειρίας, κάτι σαν ουράνιο φως τον γέμισε και η ζωή του σε δευτερόλεπτα άλλαξε ριζικά. Μια νέα πνευματική γέννηση έγινε εκείνη τη στιγμή, αναγεννήθηκε από το άγιο Πνεύμα του Θεού. ΠΡΙΝ ήταν ένας **χαμένος**

αμαρτωλός με προορισμό την αιώνια καταδίκη, ΤΩΡΑ ήταν ένας **σω-
σμένος αμαρτωλός** με ουράνια κληρονομιά.

Μετά από αυτό το γεγονός που ήταν ορόσημο στη ζωή του, ενώθηκε με μια χριστιανική συνάθροιση για να λατρεύει τον Κύριο Ιησού μαζί με άλλους πνευματικούς αδελφούς, που είχαν και αυτοί την εμπειρία της αναγέννησης, εκπληρώνοντας έτσι το Λόγο Του, που μας προτρέπει **«Να μην αφήνουμε να συνερχόμαστε όλοι μαζί, καθώς είναι συνήθεια σε μερικούς»** (βλ. Εβραίους 10:25). Καθώς προχωρούσε στον πνευματικό δρόμο και αυξανόταν στην πίστη, εκζητούσε όλο και περισσότερο να του αποκαλύπτεται ο Λόγος του Θεού και να έχει μεγαλύτερη επίγνωση του προσώπου του Ιησού. Παρατήρησε ότι στη συντροφιά των πιστών που βρισκόταν, μερικές διδασκαλίες της Αγίας Γραφής δεν θίγονταν. Το **1978** ένωσε μεγάλη χαρά μέσα στο πνεύμα του, καθώς έμαθε ότι υπάρχουν πιστοί, που είχαν στη ζωή τους, εκτός της εμπειρίας της αναγέννησης και **την εμπειρία της Πεντηκοστής**, όπως αυτή αναφέρεται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων (βλ. κεφ.2^ο) και κήρυτταν **θεία θεραπεία** από τις αρρώστιες, καθόσον τις αλήθειες αυτές τις διάβαζε μέσα στο Λόγο του Θεού και τις πίστευε από την αρχή της πίστης του. Έκτοτε ζητούσε ευκαιρία να βρεθεί με τους αδελφούς αυτούς, γεγονός που συνέβηκε για πρώτη φορά σε κάποια χριστιανική εκδήλωση το έτος **1979**, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.

Καθοριστικός παράγοντας για την παραπέρα χριστιανική του πορεία ήταν το γεγονός της θαυμαστής αποκάλυψης που του έκανε ο Κύριος Ιησούς για το **«ποιος είναι»** και να ακολουθεί την **«πρώτη ΠΑΣΩΝ των εντολών»**, η οποία είναι **«Άκουε Ισραήλ. Κύριος ο Θεός ημών είναι «ΕΙΣ» Κύριος»** (βλ.Μάρκος ΙΒ/12:28-31). Γνώρισε ότι η εκκλησία Ιησού Χριστού είναι ο πνευματικός Ισραήλ και λατρεύει τον ΕΝΑ Θεό που υπάρχει, τον **Πατέρα**, μέσα στο πρόσωπο του **Υιού Του**, του Ιησού, στον οποίο κατοικεί όλο το πλήρωμα του **αγίου Πνεύματος** του Πατέρα σωματικά. Καθοριστικό επίσης ρόλο σε αυτό, είχε και ένας χρισμένος εργάτης του Ευαγγελίου, νεαρός τότε, που τον οδήγησε σε θαυμαστές αποκαλύψεις του Λόγου του Θεού, γεγονός που άλλαξε όλη του την πνευματική πορεία.

Το **1980** κατατάχθηκε στην Πολεμική Αεροπορία, όπου εκπλήρωσε τις στρατιωτικές υποχρεώσεις του, υπηρετώντας το μεγαλύτερο μέρος της θητείας του στη Λήμνο. Ένα μήνα μετά την απόλυσή του από το στρατό, νυμφεύεται και από τον Νοέμβριο του **1982**, αρχίζει μαζί με τη σύζυγό του να εργάζεται για τον Κύριο Ιησού στη χριστιανική συνάθροιση που είχε πάει όταν ο Κύριος τον αναγέννησε με το Πνεύμα Του. Ο Κύριος τον ευλογεί και στον τομέα της εργασίας του, όπου με θαυμαστό τρόπο ανοίγει το δρόμο και το Μάρτιο του **1984** διορίζεται στο δημόσιο. Το Σεπτέμβριο του **1986**, φεύγει από τη χριστιανική ομάδα στην οποία ήταν, χωρίς όμως, για ένα μικρό χρονικό διάστημα, να προσκολληθεί σε κάποια άλλη, γιατί ο Κύριος είχε κάτι θαυμαστό να κάνει στη ζωή του και έπρεπε να μάθει να στηρίζεται μόνο σ'

Αυτόν και να Τον εμπιστεύεται πλήρως.

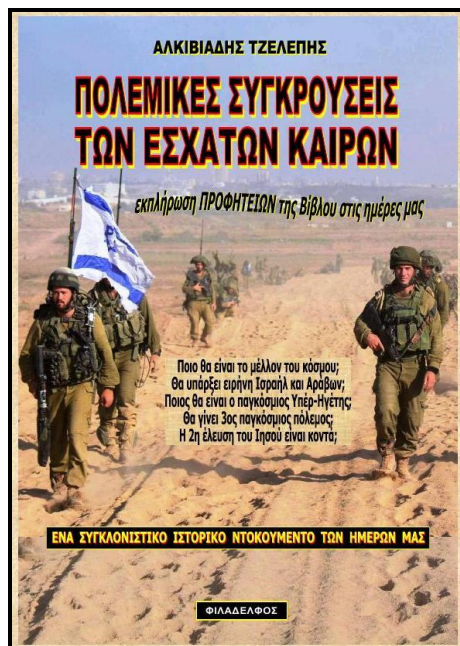
Τον επόμενο χρόνο, στις **9 Νοεμβρίου 1987**, ημέρα Δευτέρα, ο Κύριος Ιησούς τον βαπτίζει με το Πνεύμα Του. Όπως ο ίδιος ομολογεί στη σύντομη βιογραφία του, ήταν γι' αυτόν μια συγκλονιστική εμπειρία. Καθώς προσευχόταν μαζί με άλλους πιστούς και δόξαζε τον Κύριο Ιησού, Αυτός τον γέμισε με το Πνεύμα Του, όπως ακριβώς γεμίζει ένα δοχείο με νερό και ταυτόχρονα ένας χείμαρρος δοξολογίας έβγαινε από μέσα του σε ξένες γλώσσες, όπως συνέβηκε για πρώτη φορά στους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής και όπως συνέβηκε και συμβαίνει σε εκατομμύρια πιστούς σε όλους τους αιώνες και σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Με την **«αναγέννησή»** του το Πνεύμα του Θεού καθάρισε τη ζωή του από κάθε αμαρτία, γιατί ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε τις δικές του αμαρτίες και τις δικές του αρρώστιες, πέθανε ο Ιησούς αντί γι' αυτόν. Με το **«βάπτισμα του αγίου Πνεύματος»** ο Κύριος κατοίκησε μόνιμα μέσα του και το σώμα του έγινε ο ζωντανός ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού (βλ. Α' Κορινθίους 5:19 /Β' Κορινθίους 5:16 /κλπ). Η πνευματική του πορεία και γενικά η ζωή του πήρε από το τότε νέα πορεία. Μετά από ενάμισι χρόνο (Ιανουάριος **1989**) βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα και η σύζυγός του. Η υπηρεσία τους μέσα στον αγρό του Κυρίου, η οποία πέρασε από πολλά στάδια δοκιμασιών, θλίψεων και αγώνων, παίρνει νέα μορφή.

Ήδη από το **1986** είχε αρχίσει να γράφει βιβλία πνευματικού περιεχομένου, τα οποία έγιναν η αιτία να δημιουργούνται διάφορες πνευματικές εστίες πανελλήνια και ο Κύριος να τον χρησιμοποιεί πιο θετικά για τη διάδοση του μηνύματος του ευαγγελίου Του. Το συγγραφικό έργο το είχε ξεκινήσει από ηλικίας **19** ετών περίπου, όπου είχε κάνει μικρές μελέτες και είχε συγγράψει διάφορα άρθρα και δοκίμια, καθώς και δύο κοινωνικά διηγήματα. Αργότερα, όταν έδωσε την καρδιά του στον Ιησού, αφιέρωσε το χάρισμά του αυτό στην υπηρεσία Του. Έχει συγγράψει μεγάλο αριθμό βιβλίων με ποικίλη ύλη, κατά βάση πνευματικού περιεχομένου (ερμηνευτικά, απολογητικά, εσχατολογικά, κλπ). Στη διακονία του έχει δώσει την (άτυπη) επωνυμία **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»**, γιατί πιστεύει ότι μόνο με ειλικρινή αγάπη και φιλαδέλφεια μπορεί κάποιος να υπηρετήσει τον πλησίον του, μια γνήσια φιλαδέλφεια που να έχει την καρδιά της αγάπης του Ιησού Χριστού.

Εκτός από τη συγγραφική του δραστηριότητα, είναι και ένας κήρυκας του Λόγου του Θεού, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να έχουν ευλογηθεί από τη διακονία του, καθώς εκζητούν τον Ιησού Χριστό στη ζωή τους και στρέφονται με δίψα στον άγιο Λόγο Του, ο οποίος (όπως ιδιαίτερα τονίζει) αποτελεί ύψιστη τιμή για τη Χώρα μας, καθόσον η Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, ένα προνόμιο μοναδικό για μας, που ο Θεός δεν το έδωσε σε κανένα άλλο έθνος. Είναι πνευματική μας και πολιτιστική μας κληρονομιά, μια παρακαταθήκη ευλογημένη.

Για περισσότερες λεπτομέρειες μπορεί ο κάθε ενδιαφερόμενος να διαβάσει το βιβλίο με τίτλο **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»** (Κωδικός Νο 11)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

Α' έκδοση: 1995 ❖ 7η έκδοση: 2021

Σελίδες 570

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή **ιστορικά στοιχεία** τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής **επίθεσης της Ρωσίας** με τους συμμάχους της **εναντίον του λαού Ισραήλ**. Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν **«θρησκευτικό»**, αλλά αποτελεί ένα **«σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο»**, μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ **Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση:**

Ποιο θα είναι το μέλλον του κόσμου; **Θα υπάρξει** ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; **Ποιος** θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; **Ποιος** θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης;» **Θα γίνει** 3^{ος} παγκόσμιος πόλεμος και πότε; **Είναι κοντά** η 2^η έλευση του Ιησού Χριστού;

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 27 - 2

Α' έκδοση: 01/1992 ❖ Γ' έκδοση: 01/2018

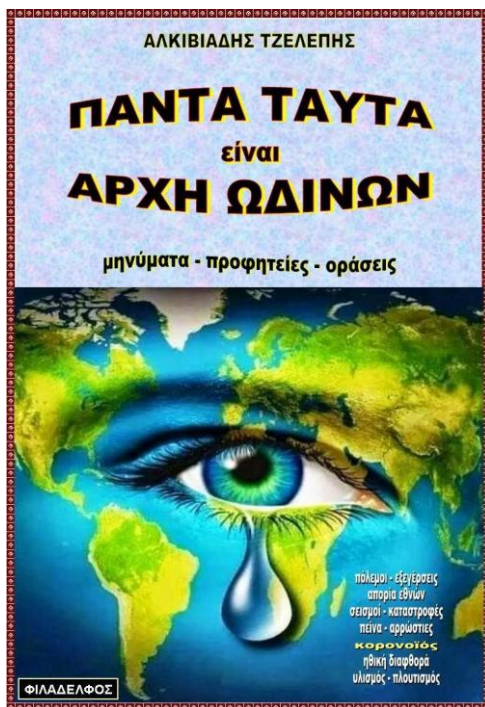
Σελίδες 84

❖ Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ως το μοναδικό ΜΕ-ΣΙΤΗ μας μεταξύ Θεού και ανθρώπων (Α' Τιμόθεου Β:5), είναι ο μοναδικός ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας στον ουρανό. Πρόκειται για μια πολύ απλή και κατανοητή παρουσίαση της ιεροσύνης του αναστημένου και ένδοξου Κυρίου Ιησού που κάθεται μέσα στο θρόνο του Πατέρα (Αποκάλυψη Γ:21) και μεσιτεύει για μας.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ:

❖ Το σκίσιμο του καταπετάσματος και το ιερατείο - Εξομολόγηση σε Θεό ή σε ανθρώπους; - Προσκύνηση αγίων και αγγέλων - Προσκύνηση εικόνων και γλυπτών - ΙΗΣΟΥΣ: Το υπέρ παν όνομα.

Το βιβλίο αυτό, μαζί με τα βιβλία **«ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ»** και **«ΔΙΑ-ΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ»** αποτελούν μια θαυμαστή ενότητα. Αν και το κάθε βιβλίο είναι αυτοτελές, το ένα συμπληρώνει το άλλο.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 35 - 7

Α' έκδοση: 05/2020 - Σελίδες 88

❖ Το βιβλίο αυτό **γράφτηκε** κατά τη διάρκεια της συνεχιζόμενης επέλασης της πανδημίας του κορονοϊού (Απρίλιος 2020) και **περιλαμβάνει** προφητείες και οράσεις που ο Κύριος Ιησούς έχει δώσει στον λαό Του, την εκκλησία Του, για τις ημέρες αυτές, ώστε οι πιστοί να πάρουν θάρρος και δύναμη, για να αντιμετωπίζουν τα γεγονότα αυτά με ειρήνη στην καρδιά τους, έχοντας τέλεια εμπιστοσύνη σ' Αυτόν ότι θα τους διαφυλάξει και θα τους προστατεύσει μέσα από τα επερχόμενα δεινά.

❖ Στο βιβλίο αυτό συχνά αναφέρεται η φράση «**αρχή ωδίνων**» και αυτός είναι ο λόγος που δόθηκε και ο σχετικός τίτλος. Όλα αυτά που συμβαίνουν επάνω στην ανθρωπότητα είναι "ωδίνες", είναι πόννοι και συμφορές, που «κοιλοπονοούν» κάτι το νέο. Οι προφητείες της Αγίας Γραφής είναι αρκετά αποκαλυπτικές στο θέμα αυτό και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός είχε αναφερθεί πολλές φορές, όταν μιλούσε για τα γεγονότα που θα προηγηθούν της Β' ένδοξης έλευσής Του.

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ»

Λεπτομερή ανάλυση της θεότητας του
Κυρίου Ιησού Χριστού

σειρά μαθημάτων σε **8 CD**
ή σε **1 CD mp3**